

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLIII
NOIEMBRIE — DECEMBRIE
1965

TOAMNA

*În livezi, pe dealuri, încărcate roduri.
Grîu-i în hambare, lumea-i harnică.
Toamna e voioasă și de darnică
Ne-a umplut cămara, s-a suit prin poduri.*

*Picături de ploaie bat în geam grăbite.
Păsări călătoare trec spre miazăzi,
Zilele sint scurte, nopțile tîrzii
Și nostalgic, vara, doar la foc se simte.*

*Frunze îșirate, amețite-n danțuri
În suflarea rece-a vîntului pustiu,
Rătăcesc departe pînă cînd, tîrziu,
Obosite, moarte, cad pe drum și-n șanțuri.*

*Cu-a nopții mantie prelungă și rece
Pămînt, păduri, case, stau strîns învelit.
Doar vîntul aleargă gemînd, nedormit
Iar zori-ntîrzie-n ferești să se-arate.*

*Natura și-mbracă fața pămîntie
Cu al brumei giulgiu alb-gri străveziu.
Un omagiu iernii ce pe mai tîrziu
Lințoliul va-ntinde peste-ntreaga glie.*

*Pătrunzînd pămîntul, ploaia timpurie
Incolțește bobul; iar pe viitor,
Oamenii așteaptă rodul muncii lor
Să-l desăvîrșească, ploaia cea tîrzie.*

O GLORIOASĂ ANIVERSARE ....!

Din freamăt, din muncă și glorie se desprinde ceva nou... Un nume nou, o denumire nouă, pe care dorim s-o evocăm cu prilejul zilei de 30 decembrie, cea de a 18-a aniversare a Republicii noastre. — Mintețu cugetă mirată și inima palpită sub semnul curios al întrebării: nume nou...? Da! un nume nou, măreț și glorios: „Republica Socialistă România“.

Este noua denumire a patriei noastre, a pământului, a poporului și a vieții noastre celei noi. În acest nume nou se plămădește viața, munca, progresul, visurile și gloria viitorului fericit al patriei noastre socialiste. Acest nume nou trezește un sentiment curat, dăinuitor, de adâncă curăție și cuvenită mândrie, pentru fiecare cetățean al patriei noastre iubite.

30 decembrie 1965, moment glorios de evocare! Aniversarea de la 30 decembrie a acestui an și denumirea: Republica Socialistă România, confirmă rezultatele muncii creatoare, a strădaniilor oamenilor muncii și a efortului comun al tuturor fiilor minunatului nostru popor.

Un sentiment de sinceră și fericită bucurie, să bată în orice inimă și rază senină să licărească pe orice față a cetățenilor cinstiți și harnici, cari sînt părtași la gloria acestei pagini de istorie a poporului nostru în care se înscriu succese așa de mari.

Drumul parcurs, este verificarea marilor valori pe care le cuprinde în sine poporul nostru, oamenii muncii și înțelepții săi conducători. Această aniversare, încheie șirul unor mari izbînzi în viața țării noastre, care au dus la fixarea definitivă a pietrii de hotar care marchiază era socialismului. Visurile și năzuințele de altădată au devenit o realitate definitiv împlinită. Viața în continuă mișcare și mersul înainte al societății, favorizează afirmarea valorilor, iar rezultatul progresului confirmă justetea cauzei și rodul muncii creatoare. Acestui proces social în desfășurare, i se datorește și evenimentul pe care îl aniversăm la 30 decembrie.

În cartea de amintire a poporului nostru, în patrimoniul istoric al patriei noastre, se vor înscrie pagini de mărețe înfăptuiri ce nu se vor uita. Rămîn neșterse și nu se pot uita nici evenimentele anului 1965, cu istorica ședință a Marei Adunări Naționale, din zilele de 20 și 21 august, cînd în entuziasmul indescriptibil al miilor de reprezentanți ai poporului nostru, a fost votată, noua Constituție a Republicii Socialiste România.

Constituția este legea fundamentală a Statului în care se oglindesc realitățile și schimbările din viața poporului nostru. În Constituție se cuprind principiile de bază care guvernează întreaga viață și inspiră toate legile care dirijează viața Statului și a cetățenilor lui. Constituția proclamă și garantează toate drepturile și libertățile Statului, a organizațiilor și a cetățenilor.

Constituția Republicii Socialiste România, este Constituția poporului. Ea trebuie să fie cunoscută și respectată de toți cetățenii țării.

În articolele Constituției socialiste se consfințesc și se respectă traducînd-se în viață, apărarea drepturilor întregului popor al oamenilor muncii și ale fiecărui cetățean demn și cinstit. Tot în prevederile ei se consemnează și obligația fiecărui cetățean de a respecta legile țării și de a-și aduce contribuția la dezvoltarea și înflorirea întregii societăți. Această obligație de onoare trebuie să determine pe fiecare dintre noi la o nouă atitudine cetățenească, formîndu-și simțul de răspundere față de interesele colectivității și de respectare a legalității.

În art. 30 al Constituției Republicii Socialiste România, se prevede că: „Libertatea conștiinței este garantată tuturor cetățenilor Republicii Socialiste România!“

Oricare este liber să împărtășească sau nu o credință religioasă. Libertatea exercitării cultului religios este garantată. Cultele religioase se organizează și funcționează liber“.

Iubiți frați, Constituția Republicii Socialiste România, este Constituția oamenilor liberi, a poporului nostru liber. De aceea sfatul venit prin apostolul Petru este real și binevenit: „Trăiți ca oameni liberi, dar nu ca și cum ați avea libertatea drept acoperămint al vicleniei, ci, ca robi ai lui Dumnezeu, dați tuturor cinste. Iubiți tovarășia dintre frați“. Tr. G. Galaction.

Frumos și minunat îndemn, care ne ajută să înțelegem că noi trebuie să ne dovedim oameni ai ordinei și ai respectării legilor. Este de datoria noastră a ne dovedi că facem aceasta din „îndemnul cugetului“ adică, ca o consecință firească a înaltei noastre conștiințe, care trebuie să dirijeze viața noastră de copii ai lui Dumnezeu și de cetățeni ai patriei.

Iată de ce, viața noastră pusă în slujba binei și a păcii, va întâmpina cu bucurie ziua de 30 decembrie, aniversarea Republicii noastre dragi.

I. TACHICI

RESPECT FAȚĂ DE VIAȚĂ

acest om. Dacă stă lângă orgă și-l cîntă pe Bach, înaintea noastră se deschid porțile veșniciei“.

Dr. Radim Kalfus, un prieten apropiat și devotat al lui Schweitzer, îmi scria odată constatatarea sa despre Marele Doctor: „Am avut ocazia să-i cunosc viața de aproape. Ceea ce m-a întărit mai mult în devotamentul meu sincer față de el, a fost armonia perfectă dintre teoria și practica vieții sale“.

Dar să-l lăsăm pe doctorul Schweitzer să se caracterizeze pe sine: „Sînt o treime savant — scria el — o treime tîmăduitor și o treime țaran; la care se adaugă cîțiva stropi de om sălbatic“. Numai un om care se cunoaște pe sine, poate avea curajul să se destăinuie. Nobila inimă iubitoare, se rușina de propriile sale defecte. Bunătatea întruchipată simțea în el stropii afinităților firești ale omului egoist din naștere. Iată ceea ce personal am admirat în acest geniu al umanismului.

S-a născut la 14 ianuarie 1875 în satul alsacian Kayserberg, ca fiul unui pastor evanghelic-lutheran. Nu a fost un copil minime. El recunoștea că a învățat destul de greu ortografia și aritmetica. Dar a vădit un talent muzical excepțional. La vârsta de zece ani este deja un cunoscut interpret al lucrărilor lui Bach. Apoi concomitent studiază filozofia, teologia și muzica. La 27 ani are două doctorate, este un organist cu renume, vicar al bisericii Sf. Nikolaus din Strass-

Vestea stingerii din viață a „Marelui Doctor“ din Lambaréné a stîrnit un val de comentarii. În timp ce în jurul sicriului aceluia care a fost odinioară „Marele Doctor Alb“, Albert Schweitzer, leproșii și bolnavii săi încercau sentimentul covîrșitor al celei mai dureroase despărțiri, presa din lumea întreagă dedica mii de pagini aceluia, care a fost atît de diferit prețuit în viață și atît de contradictoriu prezentat lumii.

Cine a fost acest bătrînel cu mustața stufoasă, viguros, activ și lucid chiar și în al nouă-

lea deceniu al vieții sale, a cărui moarte a provocat regretele unanime ale opiniei publice de pretutindeni? Iată cîteva constatări ale acelor ce l-au cunoscut:

Sir Winston Churchill, fiind chiar de o vîrstă cu Schweitzer, l-a caracterizat ca fiind „duhul de foc al omenirii“.

Albert Einstein spune despre el: „N-am mai întîlnit om, în viața căruia să fie atît de ideal unită bunătatea cu iubirea, ca în viața lui Albert Schweitzer“.

Despre el scria Ștefan Zweig: „O putere minunată și o bunătate calmantă emană din

bourg, profesor la facultatea de teologie și la academia de muzică, și eminent specialist în construcția de orgi. În ziua de 13 octombrie 1905 intervine o întorsătură în cariera strălucită a tânărului Schweitzer, care se hotărăște să devină medic. În ciuda protestelor părinților și spre stupefacția prietenilor săi, se înscrie la facultatea de medicină. Nimeni nu și-a dat seama însă atunci, că această cotitură departe să fie urmarea unui conflict lăuntric, sau să marcheze prăbușirea unui talent, a fost startul celei mai strălucite și celei mai curate cariere a secolului nostru. Schweitzer n-a abandonat celelalte îndeletniciri ale sale. Scrie

mișcării mondiale pentru pace. Căpitanul submarinului se numea Martin Niemöller, pastorul și luptătorul antifascist de mai târziu, distins cu Premiul Lenin pentru pace.

Când a scăpat din tabără, a fost foarte grav bolnav. A fost supus unei operații, dar nici sănătatea, nici situația sa materială nu i-a permis să se reîntoarcă în Africa. Totuși a rămas activ. Scria cărți, ținea conferințe și dădea concerte de orgă în metropolele Europei. Abia în 1924 s-a reîntors în Africa, începând totul din nou. De atunci n-a mai părăsit Gabonul, decît doar numai pentru vacanțe foarte scurte, folosite pentru strîngerea de fonduri în

gală. Atîta tot! În mod voit a renunțat la bunăstare și confort în folosul celor care trăiau în mizerie și opresiune, bîntuiți de friguri, elefantiazis, malarie și lepră. Ah! cu cîtă simpatie și îngrijorare sta aplecat asupra unui simplu african aflat pe pațul suferinței, sau pansa un animal rănit! În jurul spitalului său vinatul era strict interzis. Nu o dată venea cîte un animal rănit pe țărîmul Ogowe și urla de durere. Urechile lui Schweitzer, deprinse să audă suspinul suferinței, înțelegeau chemarea. Își lua gentuța de prim ajutor, se instala în barca sa totdeauna gata de drum, trecea riul și

---

„După fiecare om care a provocat suferință, trebuie să vină unul care să ajute“.

Dr. Albert Schweitzer

---

o monografie grandioasă despre Bach, o carte celebră despre istoria cercetărilor hristianice, iar subiectul tezei sale de doctorat medical a fost personalitatea psihică a Domnului Isus Hristos.

În primăvara anului 1913 s-a stabilit în Gabon, pe malul râului Ooowe, la 200 km. de Oceanul Atlantic, lîngă satul Lambaréné. În vecinătatea imensei jungle africane și-a început activitatea sa de medic-misionar. Însă a urmat primul război mondial. În 1917 a fost internat și readus în Europa. Un incident i-a cutremurat conștiința. Vaporul lor a fost atacat de un submarin german. În acele momente de mare pericol, în mîntea lui Schweitzer a devenit clar cum că nicăieri și nimeni nu poate fi în siguranță, pînă cînd fiara hidoasă a războiului nu va fi răpusă. În timp ce pe vapor Schweitzer căuta o dezlegare a problemei păcii, jos, în adîncul mării un tînăr căpitan german dădea comenzi viguroase spre a-l distrage. Acesta a fost primul contact a două mari figuri ale

scopul realizării unui vechi vis: leprozeria din Lambaréné. Guvernul francez i-a cedat pentru acest scop un teren de circa 100 hectare.

În 1952 i s-a conferit Premiul Nobel pentru pace, ca expresie a celei mai înalte aprecieri a activității sale umanitare. Dar Schweitzer a fost atît de ocupat cu leprozeria sa, încît abia numai după doi ani și-a putut permite să ia o vacanță pentru primirea premiului, a cărei sumă a folosit-o exclusiv în scopul utilității leprozeriei.

Un savant, medic, artist, filozof și tot ogor atît de complet, atît de dotat și multilateral cum a fost el, care pe lîngă acestea a dispus de o forță de muncă uimitoare, ar fi putut agonisi o mare avere în scopuri personale. Dar el a ales să rămînă toată viața sărac. Cei din anturajul său afirmă că întreaga sa garderobă se rezuma la trei perechi de pantaloni de pînză, cîteva cămăși albe de panama, funda neagră nelipsită, o cască albă tropicală, o pereche de pantofi, un costum închis și redîngota de

pansa piciorul fracturat. Schweitzer avea principii pe care nu le călca. Lunga sa viață a fost pusă în slujba vieții, pe care o venera cu adîncă pietate.

El a subordonat totul slujirii vieții, ceea ce considera ca fiind principala sa datorie, toate celelalte îndeletniciri fiind auxiliare. A murit înainte să-i fi reușit a descoperi mult doctul ser antileptic. Dar a lăsat moștenire generațiilor viitoare serul antiegoistic: „dăruirea totală în slujba sacră a vieții“.

Mîntuitorul zise: „Aceasta este porunca mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu. Nu este mai mare dragoste decît să-si dea cineva viața pentru prietenii săi“. Ioan 15, 12—13. Albert Schweitzer interpretează aceste texte în felul următor: „Nici un om nu poate fi traic și complet străin de celălalt. Omul aparține omului. Omul are drept la om... După fiecare om care a pricinuit suferință, trebuie să vină unul care să ajute“. El a dorit să fie unul dintre acei ucenici ai lui Isus, care ajută.

Intr-o zi ascultam un disc al lui Schweitzer cu un prieten muzician. I-am vorbit despre munca titanică și abnegația interpretului. Prietenul mă ascultă tăcut, apoi izbucni:

— „De ce numai el singur! De ce numai el!... Un strop în ocean! Prea puțin... prea puțin pentru trei miliarde de oameni“!

Da, Schweitzer știa și el că o rîndunică nu face vară. El era ferm convins că chiar dacă teoria nu va convinge pe oameni, exemplul practic, va învia în ei dorința de a urma binele, adevărul și frumosul. El nu era pesimist în privința omului. Iată câteva din gândurile sale:

„La întrebarea: dacă sînt pesimist sau optimist, răspund că experiența mi-e pesimistă, dar voința și nădejdea-mi sînt optimiste“.

El vedea clar și forțele care tind să zădărnicească progresul spiritual, intelectual și so-

cial al omenirii. Zicea: „Toți trebuie să fim pregătiți, căci viața vrea a ne priva de credința în bine și dreptate. Noi nu trebuie să renunțăm la această credință și la entuziasm. Dacă idealurile noastre sînt în conflict cu realitatea și în acest conflict faptele triumfă, aceasta nu însemnează să capitulăm înaintea faptelor, ci doar atît, că idealurile noastre nu au fost destul de ferme, deoarece n-au fost destul de curate, nu au prins în noi rădăcini adînci și nu s-au avîntat spre culmi“.

El nădăjduia că moralul va învinge imoralul și va triumfa chiar și asupra celor mai cumplite arme de distrugere.

„Să ne ridicăm pînă acolo — scrie el — încît să nădăjduim într-o civilizație, care va respinge armele atomice și spiritul neuman“. Această nădăjduire pentru el nu însemna nicidecum o așteptare pasivă a unui miracol. În timpul nazismului a refuzat să colaboreze

cu cei ce pregăteau flagelul mondial, iar după încheierea războiului s-a devotat cauzei păcii drepte, denunțînd cu hotărîre așa zisa doctrină a „echilibrului temerii“. Cu ocazia primirii Premiului Nobel a lansat, prin intermediul postului de radio Oslo, un apel emoționant către națiuni, făcînd o analiză lucidă a perspectivelor viitorului speciei umane.

Doctorul Schweitzer nu mai este. După 52 ani de activitate petrecută în Africa bîntuită de boli și mizerie, în ziua de 5 septembrie 1965 a adormit cu conștiința împăcată că și-a făcut datoria. Prin moartea sa omenirea a pierdut un mare savant și dascăl al umanismului, un înflăcărat sinfonist al vieții, un etician de puritatea cristalului și un practician altruist al profundeii venerații față de viața însăși, indiferent de forma manifestării ei.

Pastor,
W. MOLDOVAN

STRIGĂT LA O RĂSPÎNTIE

ION BĂTRÎNA-VOIVODENI

Atunci, în orice colț al lumii,
Belșugul pururi va-nflori
Și fericirea mult visată
Atunci cu noi va locui.

Războaile ce-aduc pe lume
Pîrjol și moarte și dezastre
Vor înceta să pustiască
Uscatul, mările albastre.

Nici un popor nu va mai ține
Pe altul sub călcii, sub jug;
Din săbii oamenii vor face
Unelte, fiare pentru plug.

Căci va pieri din inimi ura
Ce-aduce vrajbă și război
Și-i va lua iubirea locul
Și pacea va domni-ntr-un noi.

Oprîți-vă din mers, voi oameni,
Și-n jurul meu vă adunați;
Azi, la răspîntia aceasta
Oprîți-vă și m-ascultați!

Rapsod fiind, eu nu odată
V-am desfătat cu-al meu sonet,
Ci iată-n cui atîrn azi lira
Și vă vorbesc ca un profet

S-o știți, azi nu-i departe
vremea

Cînd pretutindenea sub soare
Vor triumfa ale-nfrățirii
Idei atotbiruitoare.

ÎNGADUIȚI-VĂ

“Îngăduiți-vă unii pe alții” sînt cuvintele din epistola către Coloseni (3, 13), care cuprind gîndul călăuzitor al apostolului Pavel din toate epistolele sale, anume de a face să înțeleagă marele principiu al iubirii întreolaltă, al îngăduinții reciproce, al stimei și respectului între ei, neîngăduind ca lucruri de puțină însemnătate să-i despartă, să-i facă a se urî.

Cu acest gînd călăuzitor al apostolului Pavel, vrem să găsim adevăratul înțeles al cuvintelor apostolului în epistola către Corinteni cît și în aceea către Romani, cuvinte cari de multe ori au aruncat pe unii creștini în extreme și în dispute aprinse.

În capitolul 8 din Corinteni și 14 din Romani, în mod deosebit, apostolul Pavel se ocupă de tratarea problemei folosirii cărnii, și nu a fost greu

ca dintr-o fugară studiere a acestor capitole, din luarea fragmentară a anumitor versete, să se tragă concluzii cu totul greșite: unii spunînd că apostolul Pavel recomandă folosirea cărnii, oricare și oricum ar fi ea, alții că numai cei „slabi în credință” sînt și vegetarieni, sau încă alții, că nu este bine a se folosi carnea.

Dintru început trebuie să spunem că apostolul Pavel, în epistolele sale tratează problema mîncării cărnii dintr-un alt punct de vedere. Pavel nu vorbește despre alimente care sînt dăunătoare din punct de vedere igienic. El nu vrea să spună că cel tare în credință ar putea mîncea orice, indiferent de efectul acestora asupra sănătății sale fizice. El lămurește în Romani 12, 1, că adevăratul credincios trebuie să ia seama ca trupul său să fie păstrat sfînt și bineplăcut

lui Dumnezeu, ca o jertfă vie. Cel cu o credință tare va privi ca un act al închinării sale spirituale a păstra și o bună sănătate. 1 Cor. 10, 31.

Afirmațiile apostolului Pavel din epistolele către Corinteni și cea către Romani au fost interpretate în diferite chipuri, și au fost folosite de unii: 1) spre a vorbi de rău o dietă vegetariană, 2) a șterge deosebirea dintre cărnurile curate și cele necurate, deosebire veche cît Biblia, și 3) să înlătore orice deosebire între zile, în felul acesta înlăturîndu-se ca nemiavînd valoare Sabatul zilei a șaptea. Că Pavel nu face nimic din toate aceste trei, reiese evident cînd capitolele 8 din Corinteni și 14 din Romani sînt studiate în lumina anumitor probleme religioase și înrudite care frămîntau pe unii dintre creștinii primului secol. Deci, tot ce spune apos-

tolul, trebuie înțeles numai în această lumină.

Trecuse un timp îndelungat de la înălțarea Domnului Isus. Creștinismul se găsea întins mult dincolo de hotarele Palestinei, și era predicat și la „neamuri”, așa cum, după exprimarea Bibliei, erau denumiți cei care se închinau la tot felul de idoli și zei.

„Mulți dintre convertiții dintre neamuri trăiau în mijlocul oamenilor neștiutori și superstițioși, care aduceau idolilor multe sacrificii și jertfe. Preoții acestor culte păgâne făceau un negoț întins cu jertfele aduse lor; și Iudeii se temeau ca nu cumva cei convertiți dintre neamuri să aducă vreo discreditare a creștinismului prin cumpărarea celor ce fuseseră jertfite idolilor, prin aceasta consfințind, într-o oarecare măsură, obiceiurile idolatre.

„Iarși, neamurile obișnuiau să mănince carnea animalelor care fuseseră sugrumate, în timp ce Iudeii fuseseră îndrumați de Dumnezeu ca atunci când animalele erau ucise pentru hrană, să se dea o deosebită grijă ca sîngele să se scurgă din trup; altfel carnea nu avea să fie socotită ca sănătoasă. Dumnezeu dăduse aceste porunci Iudeilor spre a le ocroti sănătatea. Iudeii socoteau ca păcat folosirea în alimentație a sîngelui. Ei considerau că sîngele era viața și că prin urmare vărsarea sîngelui era păcat.

„Neamurile, dimpotrivă, practicau strîngerea sîngelui care curgea de la victimele sacrificate și-l foloseau la pregătirea mîncărurilor. Iudeii nu puteau crede că ei trebuie să schimbe obiceiurile pe care le primise în urma deosebitei îndrumări a lui Dumnezeu. Prin urmare, după cum stăteau lucrurile atunci, dacă Iudeii și neamurile ar fi încercat să mănince la aceeași masă, cel dintîi ar fi fost jignit și grav insultat de celălalt“.

Acestea, cum și alte probleme alcătuiind puncte de discuție între creștinii convertiți dintre Iudei și cei dintre neamuri,

s-a socotit de bine ca să se întrunească la Ierusalim un Consiliu al apostolilor spre a debata toate acestea și a da îndrumările cuvenite. Acest Consiliu al apostolilor avu loc la anul 46 d. Hr. și a fost prezidat de apostolul Iacob.

În cursul discuțiilor, ni se raportează că „după ce s-a făcut multă vorbă, s-a sculat Petru și le-a zis: „Fraților știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, neamurile să audă Cuvîntul Evangheliei, și să creadă“. Fapte 15, 7. El lămuri că Duhul Sfînt hotărîse în privința chestiunii în discuție coborîndu-se cu aceeași putere asupra neamurilor necircumcise cît și asupra Iudeilor circumciși.

„Acum dar, de ce ispiți pe Dumnezeu, și puneți pe grumazul ucenicilor un jug, pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta“? Jugul acesta nu erau Cele Zece Porunci, după cum pretind unii cari socotesc că nu mai sînt obligatorii cerințele legii; Petru se referea la legea ceremoniilor (Fapte 10, 15; 11, 17) care fuseseră desființată și înlăturată prin răstîgnirea lui Hristos.

„Duhul Sfînt a socotit de bine să nu impună legea ceremonială asupra convertiților dintre neamuri și cugetarea apostolilor în această privință era în armonie cu Duhul lui Dumnezeu. Iacob prezida acest Consiliu, și ultima lui hotărîre a fost: 'De aceea, eu sînt de părere să nu se pună greutăți acelora dintre neamuri care se întorc la Dumnezeu'. Aceasta puse capăt discuției.

„Totuși convertiții dintre neamuri trebuia să părăsească obiceiurile care nu se potriveau cu principiile creștinismului. Prin urmare apostolii și bătrînii ajunseră la înțelegerea de a îndruma pe neamuri prin scrisoare, ca să se ferească de carnea oferită idolilor, de curvie, de dobitoacele sugrumate și de sînge. Erau

stăruitor îndemnați să păzească poruncile și să ducă o viață sfîntă. Erau deasemenea asigurați că acei cari spusese că circumciziunea era obligatorie nu fuseseră autorizați de apostoli a face aceasta.

„Nu întreg corpul creștinilor a fost chemat să se pronunțe asupra acestei chestiuni. Apostolii și prezbiterii, oameni cu influență și cu judecată, au fost acei care au chibzuit și alcătuit hotărîrea, care după aceea a fost primită de toate bisericile creștine.. Totuși, nu toți au fost mulțumiți cu hotărîrea; a fost o grupușoară de frați ambițioși și încrezuți în ei înșiși cari au desconsiderat-o. Oamenii aceștia și-au luat asupra-și să lucreze pe propria lor răspundere. Ei s-au dedat la tot felul de murmurări și căutări de greșeli propunînd noi planuri și cautînd să năruie lucrarea bărbaților pe cari Dumnezeu îi rînduise să învețe solia Evangheliei. Dintru început biserica a avut de întîmpinat asemenea piedici și va avea mereu pînă la încheierea vremii.

„Ierusalimul era metropola Iudeilor, și acolo se găsea cel mai mare exclusivism și bigotism. Iudeii creștinați trăincă cu viziunea templului, firește că îngăduiau minții lor să se întorcă la privilegiile deosebite ale Iudeilor ca națiune. Cînd văzură biserica creștină depărtîndu-se de ceremoniile și tradițiile iudaismului, și își dădură seama că sfințenia aceea deosebită cu care fuseseră îmbrăcate obiceiurile iudaice vor dispărea în lumina noiei credințe, mulți s-au mîniat pe Pavel ca fiind acela care, în mare măsură, pricinuiseră această schimbare. Nici chiar ucenicii nu erau cu toții pregătiți să primească din inimă hotărîrea Consiliului. Unii erau rivnitori pentru legea ceremonială; și ei priviră neplăcut pe Pavel, fiindcă socoteau că principiile sale cu privire la obligațiile iudaice nu erau tari“.

Și așa se face că după câțiva ani de la luarea acestei hotărâri în Ierusalim, între Iudeii creștinați și convertiții dintre neamuri au reînceput discuții cu privire la zile de sărbătoare și mîncarea cărnii jertfită idolilor.

Ca urmare, pe cînd Pavel se găsea în Efes între anii 55 și 58 cînd își scrisese epistola către Corinteni, socoti de bine să trateze pe larg această problemă, revenind la scurt timp asupra aceluiași subiect cînd scrisese epistola către credincioșii din Roma.

Cunoscînd deci problema ce se punea în discuție în legătură cu folosirea cărnii, putem înțelege că apostolul Pavel trata consumarea cărnii numai în funcție de faptul dacă ea era sau nu jertfită idolilor și aceasta apoi în funcție de educația anterioară, maturitatea spirituală și conștiință.

Deși, ca urmare, s-ar putea spune deci că problema nu mai comportă acum discuție, deoarece au dispărut jertfele aduse idolilor, totuși în felul tratării apostolului Pavel a problemei și concluziilor la care ajunge el, ne este de folos rămînerea asupra acestui subiect.

În primul rînd, izbește gruparea pe care o face apostolul Pavel credincioșilor: „slabi în credință“, și „tari în credință“, și înțelegerea a ce vrea să spună prin acești termeni este capitală întru înțelegerea lămuririlor pe care apostolul le dă.

Prin „slab în credință“, apostolul înțelegea pe cineva care nu are decît o mărginită înțelegere a principiilor neprihănirii. El este zelos să fie mîntuit și în disperarea sa de teamă de a nu ajunge acolo, face orice după părerea sa crede că i se cere. Dar în nematuritatea experienței sale creștine (Ebr. 5, 11 la 6, 2) și probabil și ca urmare a educației și credinței lui de mai înainte, el încearcă să-și asigure

și mai mult mîntuirea prin păzirea anumitor porunci și rînduiri cari de fapt nu-i sînt impuse. Pentru el asemenea rînduiri au o mare importanță și sînt neapărat obligatorii în vederea mîntuirii, și este turburat cînd vede pe alții din preajma lui, mai ales aceia care par a avea o experiență mai bogată, că nu-i împărtășesc scrupulele.

La începutul creștinismului, și poate se mai întîmplă uneori și în zilele noastre, mulți creștini dintre iudei înțelegeau slab că legea ceremonială își găsise împlinirea în Hristos (Col. 2, 14—16) și că deci de aci înainte nu mai erau obligatorii unele cerințe ale ei. În adevăr, primii creștini nu au fost chemați ca deodată să înceteze cu participarea la sărbătorile anuale iudaice sau să lepede deodată toate riturile ceremoniale. Chiar și Pavel, după convertirea sa mai luă parte la un număr de sărbători. Fapte 18, 21. Cu toate că el învăța că tăierea împrejur nu este nimic (1 Cor. 7, 19), el făcuse aceasta față de Timotei (Fapte 16, 3) și fusese de acord să îplinească o juruință potrivit cu cerințele vechei rînduiri. Fapte 21, 20—27. Ținînd seama de împrejurări, s-a socotit de bine să se îngăduie ca anumite lucruri din legea ceremonială iudaică să dispară încetul, pe măsură ce mintea și conștiința se lumineau. Astfel era inevitabil ca printre iudeii convertiți să se ridice întrebări cu privire la anumite „zile“ — sărbători iudaice — sau mîncarea unor cărnuri, întrebări care preocupau și pe convertiții dintre neamuri.

Ca urmare, reiese concludent că problema folosirii cărnii cum și a ținerii anumitor zile, apostolul Pavel o discută numai în funcție de legea ceremonială, deoarece atît pentru convertiții din iudaism cît și cei dintre „neamuri“ era clară și în vigoare îndrumarea biblică

referitoare la deosebirea între animalele curate și cele necurate cum și a păzirii zilei a șaptea a legii morale, și apostolul nu vorbește de rău nici o dietă de „verdețuri“. Cel care pretinde aceasta înseamnă să citească în argumentarea lui Pavel, ceva ce nu este acolo.

Rămîne deci clar că apostolul Pavel se ocupă numai de problema în dispută și anume, dacă este sau nu îngăduit a se mîncă carnea ce a fost jertfită idolilor, și deci numai în lumina acestui lucru trebuie înțelese toate cele spuse de apostol în epistolele sale.

Pavel spunea credincioșilor Corinteni — convertiți atît din iudaism cît și din păgînism — că deoarece un idol nu valorează nimic, în sine nu este nici un rău în a mîncă acea carne ce fusese închinată lui. Totuși, explică el, din pricina temeiurilor și educației de mai înainte, cum și deosebirei în discernămintul spiritual, nu toți au această „cunoștință“, și nu ar putea mîncă asemenea hrană cu conștiința împăcată. De aceea Pavel îndemna pe cei fără scrupule în ce privește această carne să nu pună o piatră de poticnire în calea vreunui frate îngăduindu-și-o. Rom. 14, 13. Îndrumarea sa este în armonie cu hotărîrea Consiliului din Ierusalim, și neîndoios aruncă lumină, cel puțin asupra unui motiv pentru ce Consiliul luă poziția pe care o luă asupra acestui subiect. Probabil de teamă ca să nu jignească în această privință pe unii dintre creștinii care se abțineau cu totul de a mîncă vreo carne, de unde urmează că hrana acestora consta numai din „verdețuri“ (Romani 14, 2), de teamă ca nu cumva să-și pună în primejdie mîntuirea mîncînd fără să știe din carnea jertfită idolilor.

Deși cei mai mulți dintre credincioșii din Corint se poate că în adevăr să fi înțeles că un idol nu este absolut nimic, și că nu este decît un singur Dumnezeu, multora dintre ei

le era greu ca imediat să părăsească toate superstițiile lor dinainte.

Printre membrii bisericii din Corint și din Roma erau unii care nu puteau socoti carnea jertfită idolilor ca o carne obișnuită, chiar dacă ei nu mai credeau în existența idolilor. Ca urmare a unei obișnuințe de o viață ei nu se puteau desface cu totul de trecut. Împărțirea din această carne în mod vădit îi așeza în poziția lor de mai înainte, o poziție care era mai mult decât puteau ei suporta. Cugetul, conștiința lor nu era deajuns de tare să facă în stare pe asemenea persoane să biruie toate prejudecățile și credințele superstițioase de mai înainte.

Atitudinea îngăduitoare a apostolului Pavel exprimată în epistolele sale prin cuvintele: „toate lucrurile îmi sînt îngăduite“ (1 Cor. 6, 12), și să „mîncați tot ce se vinde pe piață“ sau „în măcelărie“ (1 Cor. 10, 25 trd. Nițulescu), nu trebuie înțeleasă în sensul ei absolut. Apostolul se referă la o îngăduință într-un anumit cadru, și anume acela al lucrurilor în armonie cu voința lui Dumnezeu, arătată în Cuvîntul Său, care nu sînt rele în ele înșile.

Același lucru este adevărat și în legătură cu vorbirea sa: „Mîncați din tot ce se vinde pe piață“, sau „în măcelărie“, care, la prima vedere ar putea duce pe cineva a gândi că apostolul Pavel nu mai făcea deosebire între o carne curată și alta necurată potrivit îndrumării Cuvîntului lui Dumnezeu, lucru ce nu este cazul.

Cînd apostolul Pavel dă îndemnul ca nimeni să nu fie judecat, el se referă numai la adînc înrădăcinata lege ceremonială iudaică, ce ajunsese să alcătuiască a doua natură a fiecărui iudeu, urmărind să-l stăpînească chiar după ce ajunsese creștin, iar nu la regimul

alimentar cu carne sau fără carne, problemă ce apostolul Pavel n-o discută.

Experiența lui Daniel și a celor trei prieteni ai lui la curtea babiloniană este un lămurit exemplu al atitudinii iudeilor față de orice era jertfit idolilor.

Daniel nu a luat poziție împotriva mîncării de carne în genere, curată, căci în capitolul 10 versetul 3, Daniel însuși spune: „N-am mîncat deloc bucate alese, nu mi-a intrat în gură nici carne, nici vin, și nici nu m-am uns deloc, pînă s-au împlinit cele trei săptămîni“, ceea ce înseamnă că înainte cît și după acest timp, Daniel a mîncat „bucate alese“ și „carne“.

Faptul că în capitolul 1, același Daniel a luat o poziție împotriva tocmai a acestor lucruri pe care mai tîrziu le-a folosit, deși s-ar părea o contradicție, se lămurește foarte bine cînd citim versetul 8 din acest capitol și unde arată clar că Daniel a luat în acel caz aceea poziție, deoarece nu voia „să se spurce“ luînd din bucatele alese și vinul împăratului. În aceste cuvinte stă întreaga tilcuire a refuzului lui Daniel de a folosi aceste alimente. Este bine cunoscut că împărații babilonieni ca și cei egipteni și ai altor popoare din vremea lui Daniel erau în același timp „mari preoți“ cărora li se închinau oamenii ca unor zei; ca urmare, la masa acestor împărați se găsea tot ce fusese închinat idolilor. De aci urmează că consumarea din aceste jertfe însemna onorarea acestor idoli, închinarea lor.

De aceea, cînd Daniel spune că nu a vrut „să se spurce“, el nu se gîndește că mîncînd o carne în genere curată s-ar spurca, ci el se referă, ca și iudeii creștini de pe vremea lui Pavel, la conștiința lor cu privire la lucrurile jertfite idolilor pe cari, consumîndu-le, Daniel ar fi onorat pe idoli și și-ar fi tăgăduit credința în

Dumnezeu. Și ca urmare, ca și iudeii creștini din Corint, din motive de conștiință, spre a fi întru totul sigur că nimic din ce consuma nu fusese jertfit idolilor, Daniel alege să mînce „zarzavaturi“ și să bea apă, bine știind că acestea nu făceau parte din cele ce se aduceau idolilor ca jertfe, și deci nu era primejdia „să se spurce“. Pe de altă parte, comentatorii biblici arată că Daniel alege acest regim și spre a-și asigura o mai mare claritate mintală în acea vreme cînd studia la curtea babiloniană, ca astfel să-și poată însuși cît mai bine toate acele cunoștințe. De fapt lucrul acesta îl repetă Daniel și în experiența raportată în capitolul 10, versetul 3, întemeindu-se pe același motiv.

Tot la fel Pavel nu discută dacă se cuvine să se mînce sau să se abțină de la anumite alimente, ci mai degrabă stăruie să se dovedească răbdare și îngăduință în asemenea chestiuni. „Împărăția lui Dumnezeu nu este mîncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfînt“. Rom. 14, 17. De aceea „cel tare în credință“ care nu-și face scrupule în ceea ce privește dieta Biblică și socotește că poate mînce „de toate“ va urmări „lucrurile care duc la pace“ (v. 17) și se va feri ca nu cumva prin cele ce mîncă și bea sau prin oricare altă faptă a sa să nimicească lucrarea lui Dumnezeu (v. 20) cum și pe cei pentru care a murit Hristos (v. 15).

Pavel nu vrea să spună despre creștini că ei nu trebuie să aibă nicio convingere cu privire la lucrurile asupra cărora ar putea fi o neînțelegere. Ba dimpotrivă, el îndeamnă pe credincioși să ajungă la convingeri clare și precise. Dar în același timp ei trebuie să facă aceasta avînd dragoste față de cei cari ar fi ajuns la alte concluzii în ce privește dieta.

V. FLORESCU

BINECUVÎNTĂRI RECIPROCE...!

*

Cineva a sugerat ideea că așa cum Marele Învățător, Domnul Isus Hristos, a rostit pe Munte fericirile Sale, care au dat celor credincioși un sens înalt vieții lor spirituale și El însuși S-a simțit fericit și mulțumit de lucrarea făcută pentru ei (Ioan 17, 4—8), tot așa și slujitorul Evangheliei de azi, poate fi un mijloc de fericire pentru credincioși, iar aceștia o binecuvîntare pentru el. De aceea aș dori să enumerăm câteva din aceste binecuvîntări.

— Fericită este comunitatea al cărei predicator știe că este chemat de Dumnezeu, pentru că membrii ei vor asculta predici pozitive și pline de hrană spirituală.

Nimeni nu poate fi un adevărat slujitor al lui Dumnezeu, fără să aibă certitudinea că este chemat de Dumnezeu. Ca și Pavel altădată, un predicator ar trebui să fie în stare a spune: „Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă...” (1 Cor. 9, 16) și așa cum s-a exprimat Ieremia: „Dacă zic: nu voi mai pomeni de El, și nu voi mai vorbi în numelui Lui! iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc dar nu pot”. (Ier. 20, 9).

Predicatorii nu sînt aleși și chemați de părinți bine intenționați, de prieteni predicatori, sau de profesori venerabili; ei nu sînt chemați de Comitetele Conferințelor și nici de președinții lor. Ei sînt chemați de

Dumnezeu. Unii dintre ei sînt chemați asemenea lui Saul; alții sînt chemați asemenea lui Amos. Alături de aceștia, sînt cei chemați asemenea lui Moise, în timp ce se află în fața unui boschet arzînd; alții sînt chemați asemenea lui Isaia. Nu interesează deci cum, cînd sau unde a fost cineva chemat; important este ca el să fie sigur că această chemare i-a fost făcută de Dumnezeu.

În tratarea acestui subiect, Spiritul Profetic spune: „Dumnezeu ne-a demonstrat în diferite rînduri că nimeni n-ar trebui încurajat să se angajeze în lucrare fără o garanție de neîtgăduit că a fost chemat de El... Dumnezeu cunoaște inima și El știe pe cine să aleagă”.

Dumnezeu cheamă pe slujitorii Săi ca mai întîi de toate *nu să facă ceva, ci să fie cineva*. Este adevărat că predicatorul este chemat să predice în primul rînd, dar ca cineva să fie un adevărat predicator, trebuie, să fie mult mai mult decît un orator. Întrebarea nu este dacă predicatorul poate spune că transmiterea soliei este prezentă, ci dacă el este în măsură s-o facă simțită în propria sa inimă. Întrebarea nu este dacă el poate documenta din Statut în ce măsură își poate exercita autoritatea sa, ci dacă știe că el însuși este un instrument al autorității lui Dumnezeu.

Predicatorul este omul lui Dumnezeu, pentru a face lucrarea lui Dumnezeu, în timpul rînduit de Dumnezeu, cu me-

todele lui Dumnezeu. Dacă predicatorul are dovada irecuzabilă a chemării sale din partea lui Dumnezeu, atunci va fi conștient și de faptul că are o solie de la Dumnezeu și o va predica cu autoritate, cu pasiune și convingere personală. Prin aceasta nu se înțelege cel înfumurat și frivol, zgomotos și bombastic în cuvinte și exagerat în gesturi. Dumnezeu va privi cu neplăcere la astfel de necuviințe. Ar trebui, din contră să se dea pe față o emoție sfîntă exprimată sub controlul Duhului Sfînt și aceasta să se descopere printr-o ținută așa de controlată încît să corespundă predicatorului dotat cu o elocvență distinsă. Adevăratul predicator, nu este necesar să fie măsurat după volumul vocii sale, cit după volumul inimii sale. Acela care poate prezenta marea și impunătoarea doctrină a lui Hristos și nu are propria sa inimă încălzită și mișcată de această învățătură pe care o prezintă altora, n-ar trebui să urce niciodată amvonul.

— Fericită este comunitatea al cărei predicator, predica doctrina lui Hristos, cu scopul de a clădi pe membrii ei pe temelia credinței. Apostolul Pavel zice: „Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai altora; stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa te vei mîntui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă”. (1 Tim. 4, 16). Fericită este deci comunitatea al cărei predicator predica doctrina cea curată și

sfință a lui Hristos și nu propriile sale păreri.

— Fericită este comunitatea al cărei predicator studiază cu hărnicie și perseverență Cuvîntul Evangheliei, cu scopul de a da turmei sale o hrană substanțială și proaspătă.

Unii dintre predicatorii noștri folosesc mult timp pentru nevoile administrative și gospodărești ale comunităților. Unii dintre predicatori nu știu să-și folosească înțelept timpul lor. Unii nu au timp pentru studiu și rugăciune, pentru că ei cred că lucrează pentru Dumnezeu numai atunci cînd nu sînt acasă.

Un tînăr predicator sublinia de curînd unui prieten al său, că predicarea... nu este pentru el o problemă. Zicea el mai departe : „Eu mi-am compus adesea o predică în timpul cît mi s-a pregătît un peste prăjit pentru masa de dimineată“. Și prietenul i-a răspuns : „Pot să spun că probabil din cauza aceasta erăm mai curînd dispus să mănînc peștele, decît să ascult predica ta“. Cineva spunea : „studiază. — ca bază dogmatică — o singură carte și predică, adevărurile unei singure cărți — Biblia, care are puterea să te binecuvînteze, să ferească pe credincioși pentru o mare lungime de drum“. Fericită este comunitatea al cărei predicator studiază Cuvîntul lui Dumnezeu pentru scopul suprem ca să dea hrană îmbelșugată comunității sale.

Trebuie să amintim și faptul că un predicator are și obligații față de soție și membrii familiei sale. De cele mai multe ori sîntem foarte preocupați pentru succesul pe care-l dorim în activitatea noastră și pe care îl pierdem în cea mai importantă parte a lucrării noastre — lucrarea în propriile noastre case — pentru propriile noastre familii. Aceasta este prima noastră răspundere și n-o vom putea înlătura scuzîndu-ne că sîntem prea ocupați. Această scuză va fi foarte greu de sus-

ținut înaintea lui Dumnezeu. Dacă sîntem prea ocupați să dăm atenție propriilor noștri copii și propriei noastre tovarășă de viață, atunci cu siguranță că nici nu cunoaștem bucuria altarului familiar unde ne întîlnim să încurajăm și să arătăm iubirea noastră. Să dorim deci și această fericire.

— Fericită este comunitatea al cărei predicator este un adevărat păstor pentru că atunci membrii ei vor fi coplesiti de grija și dragostea lui părintească. Trebuie să dovedim multă iubire. Să ne amintim totdeauna că „iubirea nu cunoaște limită în răbdare, și este gata a suporta totul; nu cunoaște sfîrsit în a crede totul, a nădăjdui totul și a suferi totul. De fapt dragostea este singurul lucru care va rămîne neclintit“. (1 Cor. 13, 7. 8)

Cineva spunea : „Unde se găsește iubirea acolo se găsește și Dumnezeu. Acela care se complăce în dragoste se va complăce și în supunerea sa față de Dumnezeu. De aceea iubirea trebuie să fie pretutindeni prezentă. Există o diferență între a fi obligat să te oferi, și a da de bună voie altuia ceea ce el asteaptă de la tine. Fă altora plăcere, oferă-le bucurie. Nu pierde nici o ocazie a răspunde altora amabil.“

Noi trebuie să fim mai mult decît niște administratori reci și calculați : noi trebuie să arătăm totdeauna o inimă iubitoare și caldă ; să dovedim amabilitatea și dragostea adevăraților slujitori ai lui Dumnezeu.

Un scriitor s-a hotărît să scrie biografia unui predicator vestit care a trăit aproape o sută de ani în urmă. Pentru a culege date cît mai exacte și fapte inedite, s-a adresat uneia din fiicele sale. Aceasta și-a adus aminte de ziua cînd purtarea tatălui său a făcut asupra sufletului ei impresia cea mai persistentă. În timpul copilăriei, cînd se afla în biserică, ocupată cu grija unei păpuși, tatăl ei s-a ridicat din genunchi cu fața

scăldată în lacrimi. A căutat pe cineva cu privirea, i-a făcut semn să se apropie și s-au plecat din nou în rugăciune. „Atunci“, spunea fiica predicatorului, „mi-am întrerupt jocul. Simțeam că mă găseam în preajma și în prezența lui Dumnezeu. În acea zi am căpătat prima și cea mai reală impresie despre tatăl meu ca pastor. L-am auzit de multe ori predicînd, dar atunci l-am văzut plîngînd pentru unii din turma lui, pentru că tatăl meu era nu numai un predicator bun ci și un păstor adevărat“. Binecuvîntată este acea comunitate al cărei predicator este un păstor, pentru că atunci ei vor fi coplesiti de grija și dragostea lui părintească.

— Fericit este predicatorul a cărui comunitate se compune din membri care simt răspunderea de a contribui la prezentarea credinței lor, prin fapte și purtare, pentru că atunci lucrarea lui va fi binecuvîntată.

Aceasta va aduce bucurie membrilor și predicatorului. Comunitatea poate fi comparată cu o orchestră. Fiecare membru aparține acestei orchestre și fiecare dintre ei are o partitură pe care să o cînte. Nu toți vor cînta la vioară, pian, sau celo, dar fiecare la un instrument, astfel încît fiecare să poată cînta. Pastorul este dirijorul. Datoria lui este a observa ca fiecare să-și cînte partitura lui. Predicatorul care dispune de o astfel de comunitate este fericit în mijlocul ei.

— Fericit este predicatorul a cărui comunitate nu este angajată în birfeli și calomnii pentru că va fi scutit de experiențe dureroase. Observația poate fi o binecuvîntare atunci cînd este adusă la timpul ei, persoanei respective, într-un spirit creștin și din motive curate. Aceasta, făcută din dorința sinceră de a îndrepta pe cineva și într-un spirit frățesc va ajuta și va fi totdeauna bine primită. Este mai mult decît un medicament amar pe care trebuie totuși să-l înghițim ca

să ne refacem sănătatea. De obicei ea este ajutătoare în îndreptarea noastră spirituală.

Trecerea în revistă a greșelilor reale ale predicatorului se face de obicei nu în prezența lui ci în prezența altora. De obicei ea se întâlnește în jurul unei mese la care iau parte și copiii. Dacă cineva a descoperit acest obicei și la el să-și acopere cu mâinile fața de rușine și să nu mai facă lucrul acesta niciodată. Câtă fericire inundă inima unui predicator a cărei comunitate a alungat birfa din viața ei.

— Fericit este predicatorul a cărui comunitate se roagă pentru el, pentru că lucrul acesta face mai mult decât orice cuvânt de laudă și apreciere verbală. Cel mai mare ajutor pe care îl poate avea un predicator este acela pe care îl poate căpăta de la o comunitate în care spiritul de rugăciune este prezent. Cele mai frumoase dar și mișcătoare predici de efect pentru ascultători, care au fost auzite vreodată, au fost rodul puternicelor rugăciuni înălțate de membrii acelei comunități. De cele mai multe ori s-au ținut adunări de succes, nu atât pentru că de față au fost predicatori vestiți, ci pentru că de față erau membri care se rugau pentru succes.

— Fericit este predicatorul a cărei comunitate cercetează cu interes Cuvântul, pentru că acest obicei, îi va da timp să lucreze pentru cei care au nevoie de ajutorul lui. Un predicator, de obicei, este nevoit să piardă o mare parte din timpul său prețios, ocupându-se cu lucruri de mică importanță pe care membrii ar putea să le rezolve singuri tot atât de bine. Dacă s-ar studia mai mult și s-ar ruga mai mult, atunci cele mai multe din problemele noastre s-ar rezolva pe proprii noștri genunchi, în

(Continuare în pagina 17)

CE PUTEM ȘTI DESPRE

SFINTA TREIME?

Scopul acestui articol este în primul rând acela, ca în scurt, să prezinte ceea ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la acest subiect, deci, ceea ce putem reține în mod sigur din textele Scripturii și afirmațiile Cuvântului inspirat. Apoi va scoate în evidență unele primejdii, în legătură cu tratarea acestei probleme și va termina cu câteva sfaturi valabile pentru noi toți.

Pe bună dreptate a spus cineva că, atunci când ne apropiem de doctrina, de învățatura cu privire la Sf. Treime, care se ocupă chiar cu natura viului Dumnezeu, noi ar trebui să ne scoatem încălțămintea din picioare, pentru că pășim pe un teren sfânt. Aici, ne dăm seama de neputința noastră de a cuprinde totul, de a înțelege toată taina Dumnezeirii.

Tofar avea dreptate atunci când spunea: „Poți spune tu că poți pătrunde adâncimile lui Dumnezeu, că poți ajunge la cunoștința desăvârșită a Celui Atotputernic? Cât cerurile-î de înaltă: ce poți face? mai adâncă decât locuința morților: ce poți ști?” Iov. 11,7.8.

Iar cuvântul inspirației divine ne spune:

„Nimeni să nu se lanseze în speculațiuni cu privire la natura Sa. Aici tăcerea este elocventă. Cel Atotștiutor este mai presus de orice discuție“.

Dar unii s-au dedat la speculațiuni, iar alții fac acest lucru în prezent. Ei trebuie să cunoască faptul că disputele cu privire la doctrina Trinității, au fost în trecutul istoric cauza unor schisme puternice în biserica creștină. De aceea

este un lucru înțeleptesc acela de a rămâne lângă afirmațiile clare ale Sf. Scripturii și a nu vorbi, atunci când ele tac.

În același timp însă, toți creștinii trebuie să știe ce spune Sf. Scriptură cu privire la acest subiect: „Lucrurile ascunse sînt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sînt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia“. Deut. 29,29.

Expresia „Trinitate“ sau „Sf. Treime“, nu o vom găsi nicăieri în Sf. Scriptură. Dar doctrina despre „Sf. Treime“ se găsește în ea. Această concluzie se impune de la început.

Multe din doctrinele Biblice ce n-au fost și nu sînt discutate, se bazează pe mai puține dovezi Scripturistice directe, decât doctrina despre Sf. Treime.

Definiția „Trinității“ este: „Un Dumnezeu în trei persoane“. Această definiție conține două elemente ce par contradictorii. În primul rând spune că este un singur Dumnezeu. Apoi arată că Dumnezeu, cuprinde totuși trei persoane.

Nu este aceasta singura taină a lui Dumnezeu ce o găsim în Sf. Scriptură. Iată unele lucruri ce nu pot fi cuprinse decât prin exercitarea... credinței — „Cum poate Domnul Hristos să fie în același timp și divin, dar să aibă și natura omenească? Întru totul Dumnezeu, totuși întru totul om“? „Cum poate cunoaște Dumnezeu sfîrșitul, de la început?“ „Cum poate El să conducă întregul univers după voința Sa sfîntă și totuși să dea omului o voință liberă?“ Pentru oamenii credinței, des-

coperirea Cuvintului lui Dumnezeu, adevărul Său veșnic, este hotărâtor. Sf. Scriptură ne învață clar că este un singur Dumnezeu. Acest adevăr este subliniat în V. Testament, în contrast cu religiile păgâne care credeau într-o pluralitate de zei. Tipic în această privință, este textul din Deuteronomul 6,4 : „Ascultă Israele ! Domnul, Dumnezeu nostru, este singurul Domn“. Unitatea lui Dumnezeu este de asemenea subliniată în Exod. 20,1,2 ; Isaia 45,5,6 ; 1 Regi 8,60 : și în multe alte locuri.

În Noul Testament, noi găsim reafirmată unitatea lui Dumnezeu. În Marcu 12,29 Domnul Isus citează Deut. 6,4. În 1 Timotei 2,5 apostolul Pavel spune clar : „Căci este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni : Omul Isus Hristos“. (vezi de asemenea Gal. 3,20 ; Iacob 2,19 ; 1 Cor. 8,61 și Ef. 4,4—6).

În același timp, întreaga Biblie învață despre această Trinitate a lui Dumnezeu — adică El este trei... în unul. La lucrul acesta face aluzie V. Testament și este apoi clar arătat și descoperit în N. Testament. După ce natura lui Dumnezeu a fost ilustrată prin venirea Domnului Hristos de prima dată aici pe pământ, aceste aluzii ale V. Testament pot fi luate în considerație și reținute.

În momentul creațiunii, Dumnezeu în acel consiliu divin, a folosit la plural pronumele, atunci când a vorbit despre Sine. (Gen. 1,26 ; 11,7). În limba Ebraică, așa cum de fapt știm, expresia pentru Dumnezeu este ELOHIM (Gen. 1). Oricine cunoaște Ebraica și care în același timp crede în inspirația divină a Scripturilor, poate vedea profunda semnificație a acestui nume. În Ebraică, spun cunosătorii, verbul trebuie să concorde cu subiectul atît în gen cît și în număr. Adică, un substantiv la plural trebuie în mod normal să fie folosit cu

un verb la plural, iar un substantiv singular, cu un verb la singular. Expresia „ELOHIM“ are o dublă importanță. În primul rînd, ca formă este o expresie la plural ; terminația „IM“ este o terminație a pluralului, și totuși, verbul folosit cu „ELOHIM“ nu este la plural, așa cum am așteptat să fie în mod logic, ci este la singular. Ce poate arăta mai clar faptul că cele trei persoane ale Dumnezeirii activează ca un tot, ca o unitate ? Un substantiv la plural, folosit cu un verb la singular ! (Unii ar putea spune că expresia ELOHIM este un vestigiu al vechiului politeism, dar unei asemenea susțineri — o cercetare profundă a Scripturilor —, va dovedi realitatea. Oricum, spun cunosătorii limbii Ebraice, această teorie nu poate explica folosirea în acest caz a unui verb la singular, pe lîngă un substantiv la plural).

Dar mai sînt și alte referiri la subiectul nostru. Îngerii din Isaia 6,3 cîntau „sfînt“... „sfînt“... „sfînt“, și iarăși în Isaia 6,8 Dumnezeu folosește pronumele la plural atunci cînd vorbește despre Sine. În Isaia 48,16 noi găsim expresiile „Domnul Dumnezeu“ și „Duhul lui Dumnezeu“, Isaia a prezentat multe din cele ce aveau să se înfăptuiască în N. Testament. De aceea a fost el supranumit și „Evangelistul V. Testament“.

Cînd venim însă în N. Testament, lumina strălucește mai puternic. Domnul Hristos a venit și a prezentat natura lui Dumnezeu. În toată Biblia cuvintele lui Dumnezeu, atributele lui Dumnezeu și numele lui Dumnezeu, sînt aplicate Tatălui, Fiului și Duhului Sfînt.

Fiecare membru al Dumnezeirii a cooperat la lucrările creațiunii. Toți împărtășesc atributele divine — toți sînt veșnici, Atotcunosători, Atotputernici, Sfînți. Și fiecare este numit Dumnezeu.

Mai mult, în Noul Testament noi găsim așa numita

formulă o Trinității, repetată de mai multe ori. Iată pasajele în care Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt sînt menționați împreună (Mat. 28,19 ; 2 Cor. 13,14 ; Ef. 2,18—22 ; Ef. 4,4—6 ; 1 Petru 1,2,22 ; 2 Tes. 2,13—14 ; Ebr—9,14).

Acei care obiectează împotriva doctrinei Trinității, de obicei atacă Dumnezeirea Domnului Hristos. Dar acest adevăr este unul dintre cele mai clare din N. Testament. Domnul Isus niciodată nu a refuzat a accepta închinarea ca Dumnezeu, deși L-ar fi scutit de multe necazuri și suferințe dacă ar fi făcut așa : (Ioan 20,28 ; Mat. 16,16). El aplică numele și titlurile divine la Sine (Ioan 8,58 — Exod 3,14). Scriitorii Noului Testament priveau la fel pe Domnul Isus (1 Ioan 5,20 ; Tit. 2,13 ; Ioan 1,1 ; 1 Tim. 3,16). Chiar Vechiul Testament este clar cu privire la aceasta. Isaia profetizează : „Îl vor numi — Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii“ (Is. 9,6).

Dar nu trebuie să presupunem că trei Persoane sînt numai trei nume ale aceluiași lucru. În timp ce Dumnezeu este o ființă, cele trei Persoane sînt distincte și trebuie să fie deosebite ca atare. Căci altfel, cînd Fiul a fost aici pe pământ, în cer nu mai era nici un Dumnezeu. Dar noi găsim pe Domnul Isus rugîndu-Se Tatălui ca fiind „Tatăl nostru cel din ceruri“. Iar „Duhul Domnului era peste El“. Luca 4,18.

Cea mai puternică dovadă a distincției între cele trei persoane ale Treimii divine, se găsește în raportul cu privire la botezul Domnului, în Mat. 3,16, 17 ; Marcu 1,10-11 și Luca 3,21, 22. Cînd Fiul a ieșit din apă, Duhul Sfînt a coborît în formă de porumbel, și vocea Tatălui s-a auzit din ceruri. Astfel cele trei persoane S-au manifestat în mod simultan și distinct.

Cînd punem la un loc toate aceste pasaje biblice, concluzia este de neînlăturat și anume, că Dumnezeu este unul și to-

tuși... trei. „Dumnezeul nostru în trei persoane“, este definiția cea mai bună. Aceasta este doctrina Trinității. Este oare greu de înțeles? Nu este logic? Da, în adevăr, este greu și probabil imposibil de înțeles. Dar lucrul acesta nu trebuie să ne turbure. Ci din contră. Dacă aș putea înțelege în mod desăvârșit natura lui Dumnezeu, aceasta ar fi un real motiv pentru a fi turburat. Un Dumnezeu pe care muritorul îl poate înțelege în mod desăvârșit, ar fi un Dumnezeu... prea mic. Dacă aș putea cuprinde pe Dumnezeu în mintea mea cea mică, atunci eu aș fi la fel de mare și de înțelept ca Dumnezeu. Și cum aș putea eu să venerez și să mă închin unui astfel de Dumnezeu? Mulțumesc lui Dumnezeu, pentru că El este mai mare decât gândurile mele. Să ne plecăm și să ne închinăm Infinitului Dumnezeu, Sfintei Treimi.

Mai rămân totuși unele probleme de rezolvat, ce se ivesc din rapoartele Sf. Scripturi. Întrucât Dumnezeu este unul și totuși trei persoane, care este legătura, relația între aceste trei persoane ale Sf. Treimi? Aici, noi trebuie să fim foarte prevăzători. Realitatea este aceea că legăturile sînt atît de strînse, încît este primejdios a le descrie prea exact. Erori serioase și dispute mari s-au ridicat în cursul veacurilor datorită unor astfel de încercări. Dar unele fapte pot fi în mod sigur deduse din Biblie.

Primul fapt a fost deja amintit. Dumnezeu este o ființă absolută, dar trei persoane distincte. (Ioan 10.30; 14. 16—17; 17.5,11, 21—23). Este mai bine să nu spunem „trei corpuri“; asemenea expresie nu se găsește în Sf. Scriptură și nici nu este susținută de Spiritul Profetic.

Al doilea fapt este acela că toate persoanele sînt veșnice. Adică, toate au existat și nu se poate spune că Tatăl a existat mai înaintea Fiului sau a

Duhului Sfint. Toți sînt fără de început și fără de sfîrșit. (Col. 1,17; Ioan 1,1; Apoc. 22, 13; Isa. 41. 4).

Toate aceste trei persoane sînt egale. Adică, ele au același rang și aceeași demnitate. Ioan 5. 23; 14. 1, 11; 1 Cor. 12. 4-6; Mat. 11.27; 1 Cor. 2.11). Cu privire la Domnul Hristos, să observăm în special expresia „toată“ din Col. 2. 9. Trebuie să admitem, desemeni, că Domnul Hristos în mod temporar și de bună voie S-a coborît la noi învelindu-Si strălucirea Dumnezeirii Sale în vesmintele naturii omenesti (Filip. 2. 7—8; Ioan 17. 4—5).

În legătură cu aceste puncte, multe declarații ale cuvîntului inspirat sînt vrednice de luat în seamă. „Domnul Hristos este Fiul lui Dumnezeu, pre-existent și existînd prin Sine... Nu a fost niciodată un timp cînd El să nu fi fost în strînsă legătură cu Dumnezeu cel vesnic... El era egal, la fel cu Dumnezeu. Infinit și Atotputernic... El este Fiul cel vesnic al lui Dumnezeu, existînd prin Sine... Din veșnicii El a fost miilocitorul legămîntului... Existența Domnului Hristos înaintea întrupării Sale nu poate fi măsurată prin cifre... În Domnul Hristos este viața originală, neîmprumutată, nederivată“. Găsim deasemenea declarații despre Duhul Sfint și în general despre Trinitate.

Următorul fapt dedus din Sf. Scriptură este acela că există totuși un fel „prioritate“ între persoanele Dumnezeirii. De sigur, aceasta nu este o prioritate în ceea ce privește timpul, pentrucă Dumnezeu este în afara timpului, cu excepția faptului că El alege să Se încadreze în el. El este Dumnezeu timpului, deci El este mai presus de timp. Dar ce trebuie să înțelegem prin această prioritate? În termenii Sf. Scripturi, Fiul este născut de Tatăl, iar Spiritul purcede de la amîndoi. Nu avem un vocabular adecvat pentru a descrie precis legăturile dintre membrii

Sf. Treimi — chiar dacă îndrăznim să pretindem că înțelegem pe deplin totul. De aici, cînd împrumutăm termeni de la teologia populară, noi trebuie să fim atenți să nu fim clasificați ca Arieni sau ca alții, a căror credință cu privire la Dumnezeire nu poartă autoritatea și „proba“ Scripturilor. Cu toate acestea, dacă ne permitem a întrebuinta termeni obișnuiți, atunci funcțiile sau atribuțiile Tatălui, Fiului și Duhului Sfint sînt în mod respectiv — Generațiunea — Filiațiunea și Purcederea. Aceste trei termene exprimă ceea ce înțelegem prin prioritate. Să notăm următoarele texte: TATĂL — 1 Cor. 15. 27—28; Filip. 2 11; 1 Cor. 11.3; 1 Cor. 3. 23 — FIUL — Ioan 14. 28; 12. 49. — DUHUL SFÎNT — Ioan 15. 26. Cele spuse în legătură cu Fiul, trebuie să fie relatate la întruparea Sa. Dar Spiritul Profetic se pare a indica faptul că Fiul a fost totdeauna astfel, chiar înainte de întruparea Sa. Putem deasemenea spune, că Tatăl din veșnicii naște (generează) pe Fiul, care din veșnicii a fost Fiul Său.

Noi admitem în general că textul din Romani 11, 36 se referă la Tatăl, dar în comparație cu Col. 1, 16, vedem că ceea ce este spus, este în egală măsură adevărat și pentru Fiul. Aici este un caz în care cel mai bun lucru este acela de a nu trasa o linie distinctă între atribuțiile celor trei Persoane. Domnul Dumnezeu nostru este un singur Dumnezeu.

Se spune că cele trei Persoane ale Dumnezeirii au funcții diferite. Unii spun că Tatăl este răspunzător pentru creațiune, Fiul pentru răscumpărare, iar Duhul Sfint pentru sfințire. Dar am văzut deja că toate persoanele Dumnezeirii au o parte în toate aceste lucrări. Deci, poate că este incorect a face o astfel de categorisire, sau s-o subliniem ca atare.

Sf. Augustin s-a apropiat mult de posibilitatea dovedirii Trinității. În 1 Ioan 4, 16, citim că, „Dumnezeu este iubire“. Mal. 3, 6, și alte texte spun că Dumnezeu nu se schimbă. Deci, Dumnezeu totdeauna are acest atribut al dragostei. Dar nu poate fi nici o dragoste acolo unde nu există oameni care să iubească. Unul singur nu poate iubi. Trebuie să fie neapărat unul care iubește, cineva care să fie iubit, și un spirit de iubire! Acolo unde există dragoste, acolo trebuie să fie o Trinitate. Dumnezeu este un partener vesnic“. Așa raționa Augustin. Mai înainte de creațiune, Dumnezeu nu a existat într-o solitară singurătate.

Este necesar a atrage atenția din nou asupra unor erori ce s-au ridicat iarăși și iară dealungul timpului și au rămas scrise în analele istoriei bisericesti. Dumnezeu este unul și totuși, TREI. Este necesar a ține aceste două adevăruri în echilibru și să le ținem sus pe ambele, în mod simultan. Dacă am sublinia mai mult faptul că Dumnezeu este singur... Dumnezeu, atunci am fi ca în Unitarianism. Dacă însă am prezenta în mod susținut faptul că Dumnezeu este în trei persoane, sau trei Dumnezei, am ajunge în latura Trieniștilor, sau credința în trei Dumnezei. O formă deosebită apărută dintre Unitariani, printr-o înțelegere proprie a relațiilor dintre cele trei Persoane ale Dumnezeirii este Arianismul, care neagă divinitatea Domnului Hristos și a Duhului Sfânt. Ei se numesc astfel după Arie, care în secolul al IV-lea, a deschis una dintre cele mai mari controverse din istoria bisericii. El susținea că Domnul Hristos a fost creat, deci prima și cea mai importantă creațiune a lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, el a înțeles și prezentat în mod greșit filiațiunea Domnului Isus și puterea de generare a Tatălui, iar rezultatul

a fost o degradantă înțelegere a existenței prin Sine a Domnului Isus.

Unii „sfinți“ mari au înclinat și ei spre o formă a Arianismului. Ei și-au fixat mîntea asupra Domnului Hristos ca... Fiul, născut din Tatăl, primul născut din toată creațiunea lui Dumnezeu, și așa mai departe. Ei au neglijat sau au dat greș în a acorda suficientă greutate și altor texte care ar fi completat tabloul înțelegerii lor.

O altă eroare — pe linia acestui punct de doctrină este Sibelianismul, numit astfel după Sibelius, un eretic din primele secole care spunea că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sînt numai trei succesive forme de manifestare a lui Dumnezeu. Adică, el susținea faptul că Dumnezeu este o singură Persoană care se prezintă în trei feluri, adică cele ce numim noi — Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Din nou trebuie să amintim faptul că, pe pămînt fiind, Domnul Isus S-a rugat Tatălui care era în ceruri și deasemenea să ne reamintim scena de la botezul Domnului Isus Hristos.

Cred că este necesar a mai aminti un lucru. Să nu uităm că ne aflăm pe un teren sfînt și în consecință trebuie să fim foarte atenți în ceea ce privește folosirea termenilor, cu referire la Dumnezeu, cum ar fi referirea, la „trupul“ Său, și alte expresii. Chiar unele din expresiile ce le întîlnim în Sf. Scriptură pot fi numai expresii folosite, în cadrul limbajului nostru, dar care să nu exprime — după concepția și înțelegerea noastră — ceea ce își propune. Ci este numai o prezentare ținînd cont de „înțelegerea noastră“, a realității cerești. În ceea ce privește forma fizică, Dumnezeu poate, după găsirea Sa cu cale, să-Și ia orice formă dorește. Duhul Sfânt a apărut o dată în formă de porumbel, iar într-o altă ocazie a luat înfățișarea unor limbi de foc răspîndite pe capetele apostolilor. Noi nu tre-

buie să susținem că oricare din aceste manifestări fizice, ne descoperă ceva despre ESENTA Duhului Sfânt. Natura Sa reală nu se poate cunoaște. Unele expresii Biblice sînt numai figuri de stil, așa cum ar fi — „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor“.

În cazul Fiului, desigur, situația este diferită. Noi știm că El Și-a luat natura omenească pentru veșnicie și că acum după înviere El are un corp glorificat, spiritual, așa cum vor avea credincioșii la învierea din morți. Dar natura omenească a Domnului Hristos este adăugată naturii Sale divine, care nu este nicidecum diminuată prin întruparea Sa. Dar aici... intrăm în taina cea mare a lui Dumnezeu și ca orice taină... rămîne... taină.

Să ajungem la o concluzie: Există un singur Dumnezeu. Dar Tatăl este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu și Duhul Sfânt este deasemenea Dumnezeu. Aceștia au toți atribute divine.

De aceea:

1. Un singur Dumnezeu.
2. În Dumnezeire avem trei persoane — Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Nu sînt aspecte ale manifestării Dumnezeiești, ci sînt persoane distincte.

3. Întreaga esență indivizibilă a lui Dumnezeu aparține fiecăruia dintre aceste Persoane.

4. Există în adevăr o ordine în ceea ce privește lucrarea Acestora — TATĂL, FIUL și DUHUL SFÎNT.

5. Anumite atribute personale disting aceste trei Persoane — Generarea, Filiațiunea și Purcederea — dar trebuie să fim foarte atenți a nu da o interpretare limitată, expresiilor ce descriu pe Dumnezeu.

6. Aceste atribute, sînt eterne. Nu a fost niciodată vreun timp, cînd Fiul și Duhul Sfânt să nu fi existat.

7. Sf. Treime rămîne o mare taină.

Continuare în pagina 17

PREDESTINAȚIE SAU PREȘTIINȚĂ... ?

*

„Ce fac Eu tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea”. Ioan 13,7.

Cînd se accidenteză cineva sau e lovit de vreo nenorocire, cînd cade bolnav la pat sau moare, auzim adesea expresiile: „Așa i-a fost scris”, sau: „Așa i-a fost soarta”. Cu aceste cuvinte se consolează cei în cauză. Dacă e vorba de vreo rudă, își exprimă compătimirea față de cel suferind, iar dacă e vorba de ei înșiși, se resemnează. Dar niciunul dintre aceștia nu cugetă mai adînc, niciunul nu se gîndește că aceste expresii, această convingere este de fapt un reproș la adresa lui Dumnezeu, la adresa Aceluia care le-ar fi stabilit destinul crud, care a „scris” că trebuie să li se întîmple... „cele scrise”.

Există o părere că tot ce se întîmplă cuiva în viață: bine sau rău, este o urmare a soartei. Unii cred că soarta fiecăruia a fost dinainte stabilită, chiar scrisă și că din ghiarele ursitei nu poți scăpa nicicum, iar de pe drumul care ți-a fost trasat, nu te poți abate nicicum și nicicînd, chiar dacă drumul duce peste dealuri sau prin văi. Această convingere a constituit o piedică destul de serioasă în calea progresului. Dacă nu poți scăpa de ce ți-a fost scris, de ce să lupți să te ridici din mizerie, sărăcie, înapoierie, neștiință, sau din păcat? Dacă lui X i-a fost scris să vină la pocăință, să trăiască o viață sfîntă și să fie mîntuit, desigur că el, — precum i-a

fost scris —, a găsit calea, poate să țină toate regulile și prescripțiile Bibliei și va fi în cele din urmă mîntuit. Dar dacă lui nu i-a fost scris aceasta, nu a fost predestinat pentru așa ceva și ca urmare: nu se poate schimba cu niciun chip... Dacă sînt eu respectivul, atunci... eu nu sînt vinovat că nu caut prescripțiile Bibliei. La urma urmei, toată vina ar purta-o Dumnezeu care, zicese, ne-a stabilit soarta de la început.

Dar lucrurile nu stau așa. Această credință, adînc înrădăcinată în multe minți, nu corespunde realității și nici învățaturii biblice. Dacă ar exista un destin dinainte stabilit, atunci Dumnezeu nu ar fi drept în procedeele Sale și ar purta răspunderea pentru toate nenorocirile și urmările păcatului. Cum ar mai putea să ne adreseze pe paginile Sfințelor Scripturi chemări și apeluri ca să părăsim răul și nelegiuirea dacă El ne-a predestinat să păcătuiim și să suferim urmările păcatelor? De fapt toată teoria predestinației își are originea în mintea pervertită a lui Satana, care a știut s-o strecoare, numai și numai pentru a arunca toată vina — care de fapt îi revine lui — asupra lui Dumnezeu.

„Fiecare om este făuritorul soartei sale”. Acest proverb popular dovedește că între oameni a prins rădăcină și ideea

adevărată despre principiul liberului arbitru. (Libertatea de a-și făuri singur soarta). Tocmai pentru faptul că Dumnezeu ne-a creat cu voință liberă — voință de care El nu se atinge, cu toate că I-ar sta în putere și de care nu are dreptul să se atingă nici Satana — și nu ne-a creat ca pe niște automați sau ca pe niște roboți, omul a avut libertatea să aleagă ascultarea sau neascultarea față de poruncile Sale în grădina Edenului. Adam nu a fost predestinat, și deci obligat, să asculte de Dumnezeu, ci el trebuia să aleagă de bună voie de a-L asculta.

Dacă în planul lui Dumnezeu ar fi fost de la început de a ne stabili destinul, atunci conform caracterului Său plin de bunătate și iubire, El ne-ar fi predestinat pentru fericire, — deci fără posibilitate de păcătuire — și nu pentru călcarea legilor Sale, nu pentru amărăciune și suferință. Deci... ar fi rămas și astăzi în grădinile Edenului. Dar în cazul acesta el ar fi trăit nu ca om liber — noțiunea de om, presupunînd voință și posibilitatea unei alegeri libere pe bază de judecată și rațiune — ci ca un automat, ca o mașină care execută acele operațiuni pe care le-a stabilit în locul ei o persoană inteligentă și cu voință. Predestinația deci, este cu totul contrară caracterului lui Dumnezeu, străină de prin-

cipiile și planurile Sale părintești.

Dumnezeu este atotștiutor și atotînțelept. În virtutea acestei atotștiințe Dumnezeu știe și cunoaște dinainte ce i se va întâmpla omului: El știe dinainte ce itinerar va urma omul în viață, ce fapte va comite, ce suferințe va îndura și ce bucurii va gusta, cu toate că nu El le-a stabilit mai înainte pentru cel în cauză. Această previziune sau cunoaștere dinainte a viitorului nostru din partea lui Dumnezeu, se numește „providență”. Există o deosebire fundamentală între predestinație și providență.

Se ridică întrebarea dacă Dumnezeu prevede numai ce ni se va întâmpla sau dacă se și amestecă, dacă dirijează întâmplările și împrejurările și intervine în viața noastră. Este Dumnezeu, cu toată previziunea Lui, un simplu spectator al vieții noastre sau intervine direct în mersul ei?

Datorită liberului arbitru, există oameni cari se supun voinței lui Dumnezeu și oameni cari nu sînt dispuși a face acest lucru. Majoritatea locuitorilor pămîntului însă, făcînd uz de voința lor liberă, nu vor să accepte conducerea lui Dumnezeu, și implicit, nici amestecul Lui în viața lor. Conform dorinței lor, Dumnezeu nu se amestecă în viața lor. Evenimentelor și întâmplărilor din viața lor li se lasă mersul lor normal.

Cu aceia însă cari au ales de bună voie să fie conduși de Dumnezeu, cari s-au supus voinței Sale și sînt dispuși să asculte de legea Sa, Dumnezeu procedează altfel, fără să contravină principiului alegerii libere. Cu toate că ascultarea și supunerea onora are oscilări, Dumnezeu păstrează conducerea vieții noastre atîta timp și în măsura în care voința noastră admite aceasta.

Astfel Dumnezeu ne muștră, ne indeamnă sau ne pedepsește cînd este nevoie. Cu brațul Său puternic El ne păzește și adeseori îndepărtează primejdii, cari încă n-au ajuns la cu-

noștința noastră, înainte de a ne fi atins. Deoarece Dumnezeu e în stare să le facă pe acestea tocmai pe baza cunoașterii Sale dinainte a viitorului, adică a previziunii sau providenței Sale. Noi numim această acțiune: „Lucrarea providenței lui Dumnezeu”.

Dar în purtarea și procedeele lui Dumnezeu cu cei care nu s-au supus voinței Sale, există excepții. În unele cazuri El intervine în viața unor astfel de oameni împotriva voinței lor. Dumnezeu intervine în diferite feluri și cu mijloace felurite în viața lor, pentru a-i atrage la Sine, „ca să abată pe om de la rău, ca să-i ferească sufletul de groapă și viața de loviturile săbiei”. Iov. 33, 17,18.

Această intervenție este posibilă numai pe baza rugăciunii de mijlocire a Marelui nostru Preot Isus Hristos. Dumnezeu poate interveni și mai energic în viața cuiva, ca urmare a unei rugăciuni de mijlocire a unuia dintre copiii Săi.

De ce poate interveni Dumnezeu numai pe baza unei rugăciuni de mijlocire, adică în urma unei cereri exprese? Dacă El ar interveni în viața lor, influențîndu-i într-o direcție care contravine în acel moment dorinței și voinței lor, El ar răni, principiul alegerii libere. Dar dacă există o cerere în direcția acestei intervenții atunci Dumnezeu este liber să intervină.

Rugăciunea de mijlocire este ca o pîrghie, care pune în mișcare forțele cerului spre a acționa în favoarea celui păcătos.

În ce privește însă conducerea lui Dumnezeu în viața credincioșilor, aceștia nu numai că admit, dar se bucură nespuse de mult că Dumnezeu intervine în viața lor oricînd ori e nevoie, conducîndu-i astfel pe cărările dreptății.

Dar Dumnezeu nu ne conduce totdeauna așa cum am dori noi. Uneori cărările Sale pe cari ne poartă și procedeele Sale cu noi sînt neplăcute și neînțelese de noi. Ni se pare

uneori, după înțelegerea noastră că felul în care ne conduce Tatăl nu e bun și cărările pe care ne călăuzește El ni se par sucite și întortochiate. În asemenea momente să ne amintim de cuvintele memorabile ale Mintuitorului nostru, adresate lui Petru: „Ce fac Eu tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea”. Ioan 13, 7. Rostul anumitor procedee divine cu noi, ale anumitor întâmplări din viața noastră, poate le vom înțelege curînd; pe cînd scopul și sensul altora nu le vom înțelege, decît în veșnicie. Dar trebuie să fim convinși de faptul că Dumnezeu ne conduce totdeauna bine — chiar atunci cînd cărările pe care ne duce sînt aspre și spinoase, chiar atunci cînd lecțiile pe cari ni le dă sînt dureroase și greu de învățat, chiar atunci cînd nu înțelegem scopul procedeelelor Sale cu noi. Vom constata în veșnicie că Dumnezeu ne-a condus totdeauna așa cum noi înșine am fi ales să fim conduși, dacă am fi cunoscut sfîrșitul de la început.

Pentru ilustrarea acestor adevăruri voi aminti cîteva întâmplări din raportul Sfințelor Scripturi cît și unele întâmplări din viață:

Iosif, fiul lui Iacob a fost un tînăr ascultător de părinți și temător de Dumnezeu, în contrast cu frații săi. Totuși bunul Dumnezeu a îngăduit să fie vîndut ca rob și dus în Egipt. Din cauza credincioșiei sale a fost aruncat de către Potifar în închisoare. Dar toate acestea au fost prevăzute în planul lui Dumnezeu. Toate i s-au întîmplat cu știința și îngăduința lui Dumnezeu și cu un scop. În primul rînd acestea i s-au întîmplat pentru a-i completa educația, apoi pentru a dovedi în fata cerului și a forțelor întinericului, că este posibilă ascultarea și credincioșia. Ca ultim scop, Dumnezeu dorea ca să-l folosească pe Iosif, pentru ca prin el să fie salvați de la moartea înfometării mii de suflete, între cari erau și frații lui cari s-au purtat atît de rău cu el.

Cartea Esterei a fost scrisă sub inspirația Duhului Sfânt și admisă între cărțile canonice tocmai pentru dovedirea adevărului despre lucrarea providenței divine. Printr-un concurs deosebit de împrejurări Estera, o tânără ebraică orfană, ajunge la curtea împăratului Medo — Persan. Prezența ei acolo într-o vreme tulbură devine mijlocul, prin care Dumnezeu salvează de la pieire poporul Lui răspândit în întreg imperiul. A avut dreptate Mardoheu, tatăl adoptiv al lui Estera, când a spus că „pentru o vreme ca aceasta“ (Est. 4, 14) a îngăduit Dumnezeu să ajungă ea la curtea monarhului Ahașveros. Această minunată povestire ne învață realitatea providenței divine, unii bărbați numind această istorisire „poemul providenței lui Dumnezeu“.

Să nu uităm niciodată că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu“... Rom. 8, 28.

Un naufragiat ajunsese după multe peripeții pe o insulă necoluită. Pentru el începu atunci o adevărată robinsonadă. El își ridică o colibă din nuiele și frunze și se hrăni cu diferite plante și fructe sălbatice, cât și din pescuit. Pentru vînătoare îi lipseau armele necesare. De teama fiarelor sălbatice și pentru a se apăra cât de cât de frigul nopții, el întreținu în fiecare noapte un foc zdravăn în fața colibei. Dar provizia de chibrituri, pe care o salvase într-unul din buzunarele sale se termină. Atunci el se hotărî să întrețină focul și ziua și noaptea. Aceasta îl costă eforturi mari. De grija focului el nu putu dormi îndeajuns și nici nu se putu îndepărta prea mult de colibă, pentru a căuta hrană. El reuși totuși să întrețină focul timp de câteva săptămîni.

Intr-o noapte însă se întîmplă ceva neprevăzut. El se trezi în mijlocul flăcărilor și de abia

avu timp să iasă din coliba arzîndă. Coliba arse cu toată provizia lui strînsă, cu toate uneltele sale confecționate cu multă trudă, în sfîrșit : cu tot avutul lui. El era disperat, considerînd că altă nenorocire mai mare nu i s-ar fi putut întîmpla în acel unghi uitat al globului.

Dar flăcările focului nocturn deveniră un semnal, care fu observat de către marinarul de cart de pe bordul unui vapor, care trecu tocmai pe vremea aceea prin apropiere. Vaporul se apropie, ancoră și fu trimisă o barcă pe insulă. Bietul naufragiat a fost salvat și ajunsese în cele din urmă din nou în patrie, din nou în sînul familiei sale, care-l socotise pierdut de mult. Tocmai atunci, cînd i s-a părut că totul e pierdut, era cel mai aproape de salvare.

Cei credincioși sînt și azi conduși de providența înțeleaptă a lui Dumnezeu. De aceea să ne desfășurăm viața noastră zilnică (fizică și spirituală) — fără îngrijorare.

Putem fi fericiți dacă ne-am supus spre călăuzire providenței înțelepte a lui Dumnezeu. Sub conducerea iubitoare a providenței Sale vor ajunge — în cele din urmă — toți aceia, cari se vor lăsa călăuziți pînă la sfîrșit de către El, după multe frămîntări, după multe peripeții și experiențe, la ținta fericirii lor finale.

R. KESTNER

DESPRE SFÎNTA TREIME

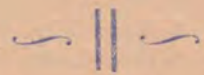
(Urmare din pagina 14)

Și acum cîteva gînduri în legătură cu rugăciunea noastră. Noi trebuie să ne rugăm Tatălui, în numele Fiului și prin ajutorul Duhului Sfînt. Dar, desigur, Dumnezeu ascultă

orice rugăciune sinceră, indiferent de forma ei. Cu toate acestea, Domnul Isus ne învață să ne rugăm Tatălui în numele Său. Acest fel de rugăciune este cea mai potrivită și normală.

Este forma cea dreaptă, cea normală și anume de a ne adresa Tatălui, în numele Fiului, prin Duhul Sfînt. Fie ca rugăciunea să fie limbajul inimii.

D. POPA

BINECUVÎNTĂRI RECIPROCE ...!

(Urmare din pagina 11)

propriile noastre căminuri, în studierea propriei noastre Biblii. Dacă membrii noștri ar face astfel, multe probleme personale de care se ocupă predicatorul, nici n-ar exista.

Ieremia spunea : „Cînd am primit cuvintele Tale, le-am înghițit ; cuvintele Tale, au fost bucuria și veselia inimii mele, căci după numele Tău, sînt numit, Doamne, Dumnezeul oștirilor“. Ier. 15, 16.

Fericiți vom fi ca predicatori și membri dacă vom lucra în sinceritate, colaborare, și dorință reciprocă de mîntuire. Atunci făgăduința „bucurați-vă și veseliți-vă că răsplata noastră va fi mare în ceruri“, va deveni realitate.

ALEXE CONSTANTIN

„PROBLEME DE DOCTRINĂ”

Adesea se afirmă că Adventiștii de ziua a Șaptea, citează foarte mult din cărțile V. Testament în susținerea doctrinei lor. Lucrul acesta în mod deosebit atunci când este vorba de lege și Sabat.

În general, cei ce fac această obiecțiune, arată cum creștinismul își fundamentează doctrina pe scrierile Noului Testament. Cui se armonizează cele de mai sus ?

*

Trebuie să spunem că noi nu cităm mult numai din V. Testament. Realitatea este că noi cităm deasemenea mult și din N. Testament. De fapt noi nu facem — din punct de vedere al Autorității Scripturistice — nici o deosebire între Autoritatea Noului și cea a Vechiului Testament, iar lucrul acesta tocmai pentru motivul că sintem creștini. Noi credem că întreaga Scriptură, de la Geneza la Apocalips, este inspirată de Dumnezeu și astfel constituie în mod drept călăuză — ghidul — vieții noastre spirituale.

Unii creștini atunci când discută despre lege și Sabat, caută să stabilească un contrast, sau chiar un conflict între Noul și Vechiul Testament, ca și când primul ar fi de mai puțină valoare, sau chiar fără de valoare și ar fi astfel întrecut de cel de al doilea. Acest fals contrast stă la baza multor raționamente eronate, care constituie argumentele celor ce susțin că legea și Sabatul au fost desființate la cruce.

„Biblia” apostolilor a fost ceea ce este cunoscut de noi ca fiind V. Testament. Primele scrieri ale acestor primi slujitori ai lui Dumnezeu, nu au început să apară din pana lor, decît la douăzeci, treizeci și chiar mai mulți ani după înălțarea la cer a Domnului Hristos. Pe atunci nu erau tiparnițe și nici serviciile rapide ale poștei, pentru distribuirea acestor scrieri. Ele au început să circule foarte încet. Cu trecerea

timpului. Deci, nu este decît rațional a crede că în primul secol al erei creștine, termenul „SCRIPTURA”, menționat în repetate rânduri în N. Testament, era în mare măsură înțeles ca referindu-se la ceea ce noi numim Vechiul Testament.

Domnul Hristos atrage atenția Iudeilor spunîndu-le: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”. Ioan 5,39. Și apoi El adaugă: „Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine. Dar dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele”? Vers. 46, 47.

Motivul pentru care ucenicii n-au înțeles evenimentele săptămîinii patimilor și crucificării Domnului Isus, a fost acela că ei nu au înțeles așa cum trebuia Scripturile Vechiului Testament. (Luca 24,27). În ziua învierii Sale, El le-a arătat cum moartea și învierea Sa au fost o împlinire a profeției: „Atunci le-a deschis mîntea, ca să înțeleagă Scripturile”. Luca 24,45. Domnul Hristos n-avea nici o cunoștință despre doctrina desconsiderării Vechiului Testament.

Apostolii n-au lăsat nici cea mai mică impresie cum că ei ar desconsidera Vechiul Testament în favoarea unor scrieri pe care ei urmau să le producă în viitorul apropiat. Apostolul Pavel scria lui Timotei: „Din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, cari pot să-ți de înțelep-

ciunea care duce la mîntuire, prin credința în Hristos Isus. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”. 2 Tim 3, 15—17. Putea oare aduce la îndeplinire Noul Testament mai mult decît atît ?

Atît Domnul Hristos, cît și apostolii au citat în repetate rânduri Vechiul Testament pentru a confirma sau susține învățătura lor. Satanei, Domnul Hristos i-a zis: „Este scris”, și de trei ori cită din Vechiul Testament (Mat. 4,4—10). El muștră pe Saduchei și pe Farisei citînd porunca a cincea, din cartea Exodului și deasemenea citînd din cartea lui Isaia (Mat. 15,1—9). Se poate cita aici în scopul susținerii celor de mai sus, convorbirea Domnului Isus cu tînărul bogat și cu un învățător al legii (Mat. 19,16—19; Luca 10, 25—29). La locul de frunte în aceste referințe se află citatele din Vechiul Testament, și anume din Cele Zece Porunci.

Cum a dovedit apostolul Pavel că toți au nevoie de mîntuirea oferită prin Domnul Hristos? Citînd din Vechiul Testament. (Romani 3, 9—18). Și cum a știut Pavel că el era un păcătos înaintea lui Dumnezeu și deci avea nevoie de lucrarea Evangheliei? Aducîndu-

și aminte de ceea ce era scris în Vechiul Testament; în mod deosebit cele ce erau scrise în Cele Zece Porunci (Rom. 7,7). Bisericii din Roma, apostolul Pavel le spunea: „Să nu dato-rați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; căci cine iubește pe alții, a împlinit legea”. Romani 13,8. Și oare a afirmat el că stabilește un nou cod, care ar fi rezultatul unei noi descoperiri primită atunci de el? Nu, nicidecum, ci el citează din Vechiul Testament și în mod deosebit din Decalog. (vers. 9, 10) Și pe ce-și întemeia oare apostolul Pavel apelul său către copii, ca aceștia să asculte de părinții lor? Desigur citind din Vechiul Testament, citind Cele Zece Porunci. (Efe-seni 6, 1—3).

Pe măsură ce Iacob își des-fășoară argumentul său împo-triva „căutării la fața omului”, stabilește el oare legi noi? Nu, ci el citează din Vechiul Testament, prezentând citate din Cele Zece Porunci (Ia-cob 2, 8—12).

Și ce dovadă aduce apostolul Petru în sprijinirea declarației sale cum că noi trebuie să fim „sfinți”? Căci este scris: „Fiți sfinți, căci Eu sint sfânt”. 1 Pe-tru 1,16. Argumentul său este un citat din Leviticul 11,44.

Scripturile, de la Geneza la Apocalips, sint un singur tot. Izvorul Vechiului și Noului Testament este același: inspi-rația divină. Obiectivul este a-celași: a desfășura și prezenta planul lui Dumnezeu, a desco-peri pe Domnul Hristos, a a-vertiza împotriva păcatului și a prezenta standardul cel sfânt de viațuire a lui Dumnezeu. Cu mult timp în urmă, cineva fă-cea următoarea observație: „Noul Testament este ascuns în Vechiul Testament, iar Ve-chiul Testament este descoperit în Noul Testament. Noi putem înțelege cel mai bine făgădu-ința din ultima carte a Bibliei, cu privire la pământul cel nou, recreat și la pomul vieții, dacă deschidem la prima carte a Bi-bliei care descrie pământul în momentul aducerii lui la exis-

tență, cu pomul vieții, care au apărut din mâna lui Dumnezeu atunci când a creat această lume. Vom înțelege cel mai bine însemnătatea crucii și cu-vintele Domnului Hristos: „După ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii”, atunci când vom citi raportul Genezi despre că-derea omului în păcat.

Nu trebuie să uităm nicio-dată faptul că titlul „Vechiul Testament” și „Noul Testa-ment”, sint titluri date de oa-meni, Scriitorii Bibliei nu au împărțit astfel Sfânta Scriptură. Ambele Testamente se ocupă cu problemele vechi și noi ale dramei păcatului și mântuirii. Vechiul Testament prezintă făgăduința unui pământ nou și unui legământ nou, tot așa cum înfațizează nelegiuirea omului din primele zile. Noul Testa-ment discută pe larg „omul cel vechi” al păcatului și problema cea veche a neascutării omu-lui, după cum descrie și „o-mul cel nou” în Hristos Isus și slava lumii viitoare.

Corelația dintre Noul și Ve-chiul Testament, dependența unuia de altul a fost totdeauna discutată chiar de „creștini”. Dar ceea ce este inexplicabil este atitudinea unora dintre a-cei care se consideră Funda-mentalști, și anume... neînțele-gind a fi „Fundamentalști” și în ceea ce privește Vechiul Tes-tament. De ce caută ei să rupă în două haina cea fără de cu-sătură a Scripturilor? De ce este necesar ca ei să prezinte doctrina cum că o poruncă sfântă a lui Dumnezeu din V. Testament, trebuie să aș-tepte a fi reafirmată în Noul Testament, mai înainte de a avea autoritate în Era Creș-tină, când raportul spune clar că scriitorii Noului Testament au citat din cărțile Vechiului Tes-tament, nu pentru a informa pe cititorii lor că un pasagiu anu-mit din Vechiul Testament era încă obligatoriu, ci pentru a aduce o dovadă coroborativă cum că ceea ce afirmau ei în Noul Testament, era în deacord

cu Vechiul Testament și astfel erau una, deci erau în aceeași măsură obligatorii? Cu alte cu-vinte, apostolii, care reaminteau cititorilor lor că „oamenii sfinți ai lui Dumnezeu”, din „ve-chime”, „au vorbit mînați de Duhul Sfînt”, au dorit ca ci-titorii să vadă că ei, apostolii, vorbeau prin același Duh Sfînt. (2 Petru 1, 21). De aici, ei în mod repetat citau — în spriji-nul sfaturilor și raționamentu-lui lor doctrinal — cuvintele acelor 11 oameni sfinți ai lui Dumnezeu” care au scris Ve-chiul Testament.

Este adevărat că, de la cru-ce, ritualul ceremonial din Ve-chiul Testament a ieșit din uz, prin faptul că acțiunea lui era limitată în timp, căci cu acea ocazie umbra a întilnit rea-litatea. Iar scriitorii Noului Testament au afirmat în mod deosebit că acele ceremonii, a-cele ritualuri, așa cum sint ele înfățișate într-o serie de legi ceremoniale, au ajuns la un sfîrșit. Dar lucrul acesta nu face în nici un fel ca Vechiul Testament să fie inferior No-ului Testament, sau să justi-fice cumva faptul că Noul Testament ar fi înlocuit cumva pe Vechiul.

EXEGET

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 11-12 NOIEMBRIE - DECEMBRIE 1965

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. Ș.
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

apare la două luni sub conducerea
unui com.tet

Redacția și administrația:
București, Str. LABIRINT nr. 116

Telefon 21.59.80

REDACTOR:
DUMITRU POPA

Deși s-a scris și s-a publicat mult în legătură cu acest subiect, totuși niciodată un astfel de studiu nu este nefolositor și neindicat. Fiecare cercetare aduce ineditul ei și captează atenția și interesul credinciosului prin importanța și valoarea subiectului în sine. Credinciosul nu poate intra în căminul ceresc fără ca mai înainte să fie investimintat cu mantaua îndreptării lui Hristos, Mintuitorul nostru. O simplă profesiune de credință, calitatea de membru al bisericii, executarea unei lucrări bune, dăruire pînă la sacrificiu, toate acestea sînt bune și laudabile, dar nu destul de suficiente pentru ca cineva să poată intra prin porțile de mîrgăritar, în cetatea lui Dumnezeu. Toți cei care vor să intre acolo, repetăm, trebuie să aibă pe umerii lor mantaua îndreptării Domnului Hristos.

Această haină scumpă nu poate fi obținută cu aur sau argint. Ea nu se cîștigă nici prin ajutorul unei lucrări bune. Dar mulțumim lui Dumnezeu că ea poate fi cîștigată fără bani și fără plată. Ea este oferită în dar tuturor celor care o acceptă prin credință.

Acest act minunat, acest adevăr măreț este o parte integrantă din solia pe care Dumnezeu a trimis-o bisericii Sale, ca s-o transmită tuturor. Întreita solie din Apoc. 14 nu poate să fie proclamată în toată plinătatea ei, fără a i se da un loc de seamă doctrinei cu privire la îndreptătirea prin credință. Vorbind despre darul neprețuit al îndreptării Domnului Hristos, care este gata să fie împărțit tuturor celor ce îl doresc și îl cer, cuvîntul inspirat spune :

„Aceasta este solia pe care Dumnezeu a pus-o la dispoziție să fie transmisă lumii. Ea este solia îngerului al treilea care trebuie să fie însoțită de Spiritul Său într-o măsură mare“.

În timpul unei Conferințe ținută în anul 1888, doctrinei

— ÎNDREPTĂȚIREA ....

îndreptării prin credință i s-a dat o atenție deosebită. Doi pastori au prezentat o serie de studii cu privire la acest subiect.

În legătură cu aceasta serva Domnului scria :

„Dumnezeu în marea lui bunătate a dat poporului Său o solie prețioasă cu privire la subiectul despre îndreptătire“.

Această solie era menită să scoată în evidență, persoana Mintuitorului și sacrificiul Său pentru păcatele tuturor. Ea prezintă îndreptătirea prin credință ca o garanție ; ea invită pe cei ce cred, să primească îndreptătirea prin Hristos, care se manifestă prin păzirea poruncilor Sale.

În aceeași legătură de idei, ea, ne dă și motivul pentru care Dumnezeu a îndemnat pe acești doi frați să prezinte această solie despre subiectul atît de important al îndreptării prin credință.

„Solia Evangheliei despre harul Său trebuie să fie făcută cunoscut Bisericii în linii clare și distincte. Ca să nu se mai repete afirmația că Adventiștii de Ziua a Șaptea vorbesc numai despre lege, dar nu învață și nici nu cred în Hristos“.

Subiectul îndreptării prin credință a fost adesea prezentat de serva Domnului înainte de această conferință. Într-o predică ținută ocazional, ea spunea : „Eu le-am pus întrebarea : Ce credeți voi despre lumina pe care acești doi pastori au prezentat-o ? Eu v-am prezentat-o în decursul celor 45 de ani. V-am prezentat nețărîmură dragoste a lui Hristos. Aceasta a fost ceea ce am încercat să vă arăt și să vă aduc în fața minții voastre“. Apoi cu o altă ocazie, scria :

„Cei consacrați cauzei adevărului ar trebui să prezinte so-

lia despre îndreptătirea prin credință, nu ca pe o lumină nouă, ci ca pe o prețioasă lumină care pentru un timp a fost stinsă din fața poporului“.

Predicatorii noștri au pierdut din vedere îndreptătirea prin credință. Ei s-au străduit să prezinte adevărul celor trei solii, din Apoc. 14, fără Hristos și fără harul Său, mîntuitor, ca pe o solie vitală.

De aceea Spiritul Profetic adaugă :

„Dumnezeu în marea Sa îndurare a trimis o foarte prețioasă solie poporului Său. Această solie trebuie să scoată în evidență pe Mintuitorul și sacrificiul Său pentru păcatele întregii omeniri“. Dumnezeu a inspirat pe solii Săi tocmai cu ceea ce credincioșii aveau nevoie, dar cei răspunzători n-au luat nici o măsură în favoarea ei“.

În iubirea și bunătatea Lui nețărîmură, Dumnezeu a trimis prin serva Lui solii de mustrare și avertizare. La diferite adunări, ea s-a străduit cu seriozitate să întoarcă curentul și să ajute bisericii să înțeleagă și să accepte lumina cu privire la solia îndreptării prin credință. Și lucrarea ei a fost încununată de succes.

Chiar din primele începuturi ale mișcării advente, acest subiect atît de important și glorios a fost crezut și simțit de slujitorii lui Dumnezeu. El se găsește prezentat în scrierile noastre. El a fost proclamat de la amvoanele noastre. El străbate ca un fir de aur prin scrierile Spiritului Profetic.

Faptul că acceptarea generală a acestui adevăr binecuvîntat a adăugat viață și putere Bisericii, lucrul acesta trebuie să fie clar tuturor celor care cunosc istoria bisericii Advente. Serva Domnului a recunoscut

PRIN CREDINȚĂ —

lucrul acesta de la început. Ea scria: „Cînd mă gîndesc la istoria lucrării noastre din timpul ultimilor ani, pot să afirm cu convingere: Iată ce a făcut Domnul pentru noi“. Da, Domnul Dumnezeu a făcut lucruri mari pentru noi. Noi sîntem îndreptății să-I mulțumim pentru tot ce a făcut prin și pentru Biserica rămășiței Sale.

Acest fapt „Cel ce a fost arătat în trup“, ap. Pavel afirmă că este o taină mare (1 Tim. 3, 16). Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, că putem cu toții să înțelegem divină declarație că: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. Ioan 3, 16.

Cînd Isus își oferi singele Său prețios pe crucea de pe Golgota, El ispăși pedeapsa pentru păcatele noastre. Ioan declară despre Hristos: „El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre“ (1 Ioan 2, 2).

Astfel Dumnezeu, în iubirea Lui, făcu posibil mîntuirea tuturor. „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cîrmizul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lîna“. Is. 1, 18.

Această mîntuire divină care a fost făcută posibilă cu un preț înfinit de mare, nu este impusă nimănui. Ea este oferită de bună voie, fără bani și fără plată, tuturor aceluia care sînt de acord cu condițiile divine pentru obținerea ei. Care sînt aceste condițiuni?

Credința: Cînd temnicerul din Filipi, tremurînd și plin de groază a căzut la picioarele lui Pavel și Sila strigînd: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mîntuit“?, răspunsul a venit înapoi de pe buzele lui Pavel, clar și pozitiv: „Crede în Domnul Isus și vei fi mîntuit“. (Fapte 16, 30,31).

Căința: Cînd în ziua Cincizecimii cei ce au fost străpunși în inimile lor au strigat în cor: „Ce să facem?“ Petru le-a răspuns: „Pocățiți-vă!“ (Fapte 2,38). Nu poate fi mîntuire și salvare din păcate atîta timp cît nu s-a produs căința, părerea de rău pentru faptele urite. Acest lucru trebuie să izbucnească dintr-o inimă zdrobită de o adevărată durere pentru păcat. „Că întristarea după voia lui Dumnezeu aduce mîntuirea“ (2 Cor. 7, 10).

Mărturisirea: Domnul a promis că „dacă ne mărturisim păcatele noastre, El este credincios și drept să ne ierte păcatele noastre și să ne curățească de orice nelegiuire“. (1, Ioan 1, 9).

Cel care dorește să fie mîntuit, trebuie să recunoască de bună voie pe Isus ca Domn și Mîntuitor al său. El renunță la tot ceea ce aparține „omului vechi“, „vieții păcatului“ și el trebuie să-l urmeze de bună voie, și să asculte vocea Sa. Atitudinea lui trebuie să fie totdeauna „nu voia mea să se facă ci doar voia Ta“.

Pentru sufletele nou născute „lucrurile vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi“. 2 Cor. 5, 17. El s-a născut a doua oară. El este un copil al lui Dumnezeu, un membru al familiei cerești. Hainele sale murdare au fost schimbate cu mantaua nepătată a îndreptării lui Hristos. Prin credința în El, care și-a vărsat singele pe crucea de pe Golgota, păcatele sale mărturisite și dreptatea lui Hristos i s-a atribuit.

În epistola către Romani, apostolul Pavel stabilește clar și amplu cum putem obține îndreptățirea lui Hristos. Să ascultăm cuvintele lui: „Dar acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege — despre ea mărturisesc legea și prorocii — și anume, neprihănirea dată de Dum-

nezeu, care vine prin credință în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire. Căci toți au păcătuit, și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sînt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rînduit mai dinainte să fie, prin credința în singele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-și arate neprihănirea Lui în așa fel încît, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus“. Rom. 3, 21—26.

„Mîntuirea noi n-o cîștigăm prin ascultarea noastră; mîntuirea este darul lui Dumnezeu, de primit numai prin credință. Dar ascultarea de Dumnezeu și ținerea poruncilor Lui este rodul credinței. Voi știți că El S-a arătat ca să ridice păcatele noastre și Întrînsul nu este păcat... Dacă rămînem în Hristos și dacă iubirea lui Dumnezeu este în noi atunci simțămintele, cugetele și faptele noastre vor fi toate în armonie cu voința lui Dumnezeu cea arătată în poruncile sfintei Sale legi... Pentru că sîntem păcătoși și nesfinți noi nu putem împlini cererile Legii sfinte ale lui Dumnezeu. Dar Domnul Hristos a făcut cu putință scăparea noastră. El veni și trăi aici pe pămînt în mijlocul cercărilor și ispitelor, la care și noi sîntem expuși. El trăi însă o viață fără de păcat. Hristos muri pentru noi, iar acum El se oferă să ia asupra-Și păcatele noastre și să ne dea nouă dreptatea Sa. Dacă noi ne incredințăm Lui și Îl primim pe El ca Mîntuitor al nostru, atunci, oricît de păcătoasă ar fi fost viața noastră, noi sîntem socotiți drepti din cauza lui. Caracterul lui Hristos înlocuiește atunci pe al nostru, iar noi sîntem primiți și priviți de Dumnezeu ca și cum nici nu am fi păcătuit vreodată“.

„Neprihănirea lăuntrică este dovedită prin neprihănirea în

afară. Acela care este neprihănit lăuntric nu este aspru și lipsit de simpatie, ci zi de zi el crește în asemănarea chipului lui Hristos, mergând din putere în putere. Cel care este sfânt prin adevăr, va fi stăpîn pe sine și va păși pe urmele lui Hristos pînă ce harul se va pierde în mîrire. Neprihănirea prin care sîntem îndreptățiți este dată în dar, neprihănirea prin care sîntem sfintiti ne este acordată. Cea dintîi este recomandata noastră pentru ceruri iar a doua este pregătirea noastră pentru ceruri“.

Adevărul, deci, cu privire la îndreptătirea prin credință poate fi rezumat în următoarele cuvinte: Cînd păcătosul acceptă pe Hristos prin credință în inima și viața lui, dreptatea lui Hristos îi este oferită. Cînd zi după zi urmează pe Hristos stăvînit de credința sinceră a unui copil, atunci dreptatea lui Hristos îl acoperă. Și cînd această îndreptătire a lui Hristos îl acoperă el are atunci asigurată viața veșnică la venirea Domnului Hristos.

Îndată ce am fost recunoscuți ca fii și fiice ale Sale, o viață nouă în Isus Hristos începe. Dreptatea lui Hristos nu numai că restabilește raporturile noastre cu Dumnezeu, ci urmărește să aducă viața noastră în perfectă armonie cu voința Sa. Chipul desăvîrsit al Făcătorului nostru se stabilește în noi. Îndată ce am primit pe Domnul Isus noi continuăm să trăim cu El și în viața noastră să se derolte viața Lui. Dacă prin credință acceptăm îndreptătirea lui Hristos atunci să fim de acord cu transformarea noastră în oameni asemenea lui Hristos.

Vedeți ce dragoste ne-a arătată Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și sîntem. Cît de prețios este, cît de pătrunzător și cît de minunat poate aduce gîndul că prin credință putem veni la Isus așa cum ne găsim, și vom fi curățați de păcate și înveșmîntați în glorioasa haină a îndreptării Sale.

ALEXE CONSTANTIN

Marele apostol Pavel, scriind Efesenilor spune în mod categoric: „Nu vă îmbătați de vin... dimpotrivă... Fiți plini de Duh“. Efes. 5, 18. Lucrul acesta este ceva mai mult decît un simplu sfat. Este o poruncă lămurită cu o aplicabilitate generală. Studiul nostru subliniază un gînd peste care adesea trecem prea ușor. „Pentru un credincios — ba mai mult, pentru un slujitor al lui Dumnezeu, a nu fi PLIN însemnează o neascultare la fel de mare ca aceea a unui păcătos, care nu se supune vocii lui Dumnezeu. Aceasta este mai mult decît un privilegiu, este o datorie distinctă, este dreptul de moștenire a creștinului. CREDINȚA...

rea noastră, doresc a prezenta o latură a cauzelor pentru care sîntem atît de slabi. Cunoaștem cu toții condiția umilierii. Aceasta este GOLIFEA. Pentru noi, pentru studiul de față, să onalim minunca înmulțirii pînilor de către Domnul Isus. În mod deosebit... lucrarea frînării și... a servirii — a dăruirii. Sau cu alte cuvinte — golire și umplere.

Este interesant de notat faptul că numai o singură minune este raportată de toți cei patru Evanghelisti ai N. Testament. Iar aceasta, este minunea hrînirii celor cinci mii. Cunoșcînd faptul că nimic nu este scris la voia întîmplării în Sf. Scrip-

„FIȚI PLINI DE DUH“

Efes. 5, 18

nu poate să-i țină locul. CER-CETAREA BIBLIEI, nu o poate suplini; strădania... nu-i umple golul. CU PREȚUL VIEȚII NOASTRE VIITOARE SÎNTEM NEASCULTĂTORI ÎN MOD FĂȚIȘ DE ACEASTĂ PORUNCĂ POZITIVĂ“.

Și cele de mai sus, sînt valabile pentru toți credincioșii. Dar pentru servii lui Dumnezeu? Dar pentru cei ce stau între tindă și altar, pentru cei chemați să frîngă pîinea vieții? Pentru noi slujitorii lui Dumnezeu, pentru noi aceste umile vase de lut chemate la o slujbă aleasă, cum trebuie să fie oare? Plini de Duhul! Plini de roadele Duhului Sfînt. Plini de toată plinătatea Lui maiestuoasă! Și totuși ne dăm seama de lipsa noastră. Facem zilnic constatări și am ajuns să ne complacem în a recunoaște starea slăbiciunii noastre, persistînd în ea. Studiul de față așază pentru a nu știu cîta oară — în fața noastră — necesitatea sfîntă a plinătății Duhului Sfînt. Față de constata-

tură, considerăm că trebuie să existe un motiv temeinic pentru faptul acesta. În Matei 14, 19, noi citim despre această minune a mîlei ce izvorăște din izbire: „Apoi a poruncit noroadelor să șadă pe iarbă, a luat cele cinci pîni și cei doi pești, și-a ridicat ochii spre cer, a binecuvîntat, a FRÎNT pîinile și le-a dat ucenicilor, iar ei le-au împărțit noroadelor“.

Există o pluritate de învățături în minunea aceasta, mult mai mult decît vedem noi la suprafață. Sînt aici adîncimi ce nu au fost cercetate, ce n-au fost explorate. „În actul adus la îndeplinire de Domnul Hristos, prin care El a venit în întîmpinarea nevoilor temporare ale multimei flămînde, există o profundă lecție spirituală pentru toți slujitorii Săi“. Acesta a fost mai mult decît un act creator. A fost un act profetic.

Cinci pîni și doi pești...! Cît de deznădăjduit de insuficiente erau aceste resurse. Cît de absurde... de neglijabile apăreau

ele ucenicilor. Dar acestea... frunte de mîinile Mintuitorului... au săvîrșit imposibilul. Tot astfel, completa lipsă spirituală a păcătosului, copleșitoarea însemnătate a chemării noastre și tragica insuficiență a resurselor și posibilităților noastre omenești, toate acestea așezate în mîinile Mintuitorului, se vor dovedi o superabundență de hrană.

Care vor fi fost sentimentele și gîndurile Domnului Hristos, atunci cînd El a luat pînile și peștii, a privit la mulțimea flămîndă din fața Sa, și-a ridicat apoi ochii spre cer... a frînt pîinea și le-a dat-o? În Evanghelia după Ioan, raportul hrînirii celor cinci mii, este urmat imediat de vorbirea despre pîinea vieții. Nu peste mult timp, Domnul Isus a stat împreună cu ucenicii Săi în camera de sus și a instituit actul sfînt al Sfintei Cine. Și pîinea pe care El a frînt-o în seara aceea, reprezenta corpul Său frînt. Fără îndoială, Domnul Hristos S-a văzut pe Sine în pînile și peștii ce au fost aduși înaintea Sa. Scopul Său nu era acela, de a hrăni și a îmbrăca pe oameni. El avea pentru ei și pentru ucenicii Săi lucruri nepieritoare. El spunea: „Eu sînt pîinea vieții”. (Ioan 6,35). El cunoștea faptul că binecuvîntarea vieții prin El, putea veni numai într-un singur fel. El știa că... El urma să fie luat... și că trebuia apoi să fie frînt. El trebuia să fie dat. Dacă trupul Său, dacă inima Sa, și dacă întreaga Lui viață nu aveau să fie frînte, atunci... prețioasa Sa viață veșnică nu putea fi dată, iar noi... am fi fără de nădejde. Minunea pînilor și a peștilor, a fost un simbol al propriului Său sacrificiu.

Intuim un sens deosebit, special, în care fiecare slujitor și serv al lui Dumnezeu, este chemat a urma exemplul Său și a păși pe urmele Sale. El ne

spune: „Slujitorii Mei... voi trebuie de asemenea să fiți luați... voi trebuie să fiți de asemenea frînși, ca apoi... să puteți și dați”. Sub aspectul acesta, minunea hrînirii celor cinci mii, cuprinde o puternică solie, îndeosebi pentru noi... slujitorii și servii lui Dumnezeu. „Fiți plini de Duh”, este un imperativ. Este o necesitate cotidiană, căci noi sîntem chemați a acționa în locul Său. Noi sîntem subpăstorii Săi stînd în locul Domnului Hristos înaintea bisericii. Cu toții știm că am fost... luați. Cu ani în urmă, ne-a luat pe fiecare dintre noi pentru El, ca să ne facă slujitorii Săi. Cu toții am fost dispuși și doritori — cel puțin în momentul chemării — să fim dați, să fim dăruiți slujirii tuturor. Dar noi... ne simțim atît de nepregătiți, atît de neînstare pentru slujba aceasta. Mulți slujitori ai lui Dumnezeu, au ajuns la disperare datorită unei aparente lipse de succes în slujba lor.

Pentru ce această situație? Desigur... sînt multe cauze. Este oare imposibil ca noi înșine, noi slujitorii lui Dumnezeu, noi păstorii... să fim una din aceste cauze? Nu vreau să spun că cineva dintre noi nu ar fi fost... luat... că nu a fost chemat, sau că nu a fost convertit. Nu ar exista o mare anomalie decît aceea ca un predicator al Evangheliei, un slujitor al lui Dumnezeu — să nu fie convertit și lucrarea lui să nu fie decît un formalism rece, sec. Noi toți am fost luați. Noi am simțit în inima noastră durerea adîncă a suferințelor Mintuitorului. Durerile jertfei Sale ne-au străpuns inima. Dar cele de pînă acum nu sînt suficiente. Vechiul și Noul Testament ne demonstrează că numai chemarea nu este suficientă. Experiența vieții celor ce au crezut în Dumnezeu de-a lungul vremii, a demonstrat lucrul acesta, ca și propria noastră experiență. Să notăm expresia: „El a luat... și a frînt”! Mai înainte ca

Domnul Hristos să fie dat, El a fost frînt. Mi-aș permite o întrebare! Ce cunoaștem noi, în experiența noastră spirituală despre lucrul acesta? Pîinea care nu este frîntă nu poate fi nicidecum dată, servită. Nu poate fi o hrană. Poate că aici este secretul eșecului multora dintre noi.

— Abraam a fost frînt... și numai așa a putut fi dat. Dacă vom cerceta atent, vom găsi de partea aceasta a muntelui Moria ceva în viața și slujirea lui Abraam, ceea ce nu vom găsi în cealaltă parte.

„Toată suferința și agonia prin care trecea Abraam în timpul acestor întunecoase și înfricoșătoare încercări, aveau ca scop să imprime adînc în înțelegerea sa, lucrarea planului de mîntuire. El a fost adus să înțeleagă din propria sa experiență, cit de nepătrunsă este iubirea dezinteresată a veșnicului Dumnezeu față de noi, în faptul că a dat pe singurul și unicul Său Fiu, ca să moară pentru rîscumpărarea omului din ruina păcatului”.

Iacob a fost frînt la pîriul Iaboc. Mai înainte de această experiență, ni se spune că el... „nu avea o cunoștință experimentală a lui Dumnezeu, căruia I se închina. Inima sa nu era reînnoită prin harul divin”. El era un om practic, îndemnitiv, încredător în sine și priceput în a înșela pe alții. El era un experimentat crescător de vite. Timp de douăzeci de ani, el a înșelat și a fost înșelat. Slujitorul lui Dumnezeu... trăia viața comună. A fost nevoie ca Dumnezeu să frîngă pentru totdeauna mîndria, iar pentru realizarea acestui lucru, Dumnezeu l-a condus la pîriul Iaboc. Ceea ce îi era necesar, ceea ce avea nevoie, era o completă supunere și deci o natură nouă.

„Pînă cînd Iacob nu a căzut schiopătînd și neputincios în brațele îngerului legămîntului, pînă atunci, Iacob nu a cunoscut biruința credinței cuceritoare, și pînă atunci el nu a

primit titlul cel minunat de prinț“.

Numai după ce Petru a fost frânt, după rușinoasa lui tăgăduire a Mintuitorului, pe care de fapt Il iubea, numai atunci încrederea și iubirea de sine au fost spulberate. În ziua cincizecimii, el a fost instrumentul celei mai mărețe lucrări din istoria Bibliei.

Moody predica și făcea o mare lucrare pentru Dumnezeu, dar... în lucrarea slujirii sale a intervenit o experiență și anume... experiența frîngerii sale. Din acel moment, întreaga experiență a lucrării sale a fost schimbată. Lucrul acesta a avut loc imediat după marele foc din Chicago. După frîngerea sa, el continuă cu aceleași predici, dar predicarea sa era diferită. Era plină de viață. Era vie. O nouă experiență spirituală începuse, iar rezultatul... el va putea fi văzut numai în veșnicie.

Johan Tauler, faimosul predicator care a influențat foarte mult pe Luther, era la cincizeci de ani fără de egal ca teolog. El a strins în jurul său cea mai mare congregație din Europa. Ce dorea oare mai mult? Și totuși Nicholas din Basel i-a arătat că nu prin putere, nici prin învățatură și nici prin splendoarea elocvenței, ci prin puterea Duhului Sfânt, trebuia să-și împlinească lucrarea chemării sale. Timp de doi ani de zile Tauler n-a mai suit amvonul. S-a retras pentru a obține acea experiență spirituală față de care fusese pînă atunci un străin. Cînd s-a întors, a venit cu botezul puterii primite și multe și mari minuni avură loc.

Poate că și noi, mai înainte de a spera în umplerea Duhului Sfânt să fie nevoie să fim frînți. Cred că este nevoie să ne cercetăm inimile și ființa noastră întreagă. Care sînt motivele predicării noastre? Oare încrederea noastră în capacitățile proprii, nu împiedică oare lucrarea puterii Sale? Nu umblăm noi oare — ca pastori —

să avem o comunitate care să ne admire, mai degrabă decît a vedea comunitățile noastre la picioarele crucii? Nu sîntem noi oare preocupați mai mult de noi înșine, de „imaginea noastră publică“, decît de Mintuitorul nostru? Ne irită oare diversele observații și tînjim a auzi numai lucruri plăcute despre noi? Ce dorim noi oare să fim? Un mare predicator, sau solul, servul lui Dumnezeu? Cineva poate fi un mare predicator, fără a fi însă slujitorul sau servul lui Dumnezeu. După cum el poate fi slujitorul lui Dumnezeu, fără a fi însă un mare predicator. Dar prin harul lui Dumnezeu și lucrarea schimbării, el poate fi și una și alta.

Nu cumva putem găsi aici motivul pentru care nu sîntem încă plini de Duhul? Nu sîntem noi în felul acesta insensibili față de nevoile celor din jur? Putem fi oare slujitori ai lui Dumnezeu, fără însă a simți nimic față de suferințele Domnului Isus, care în trup fiind „a adus rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi“? (Ebr. 5, 7). „Noi nu putem niciodată să vindecăm sau să alinăm suferințele sau nevoile pe care nu le simțim. Inimile de piatră, inimile ce nu varsă lacrimi, nu pot fi niciodată slujitoare ale suferințelor.

Cu toate acestea... nu sîntem fără de speranță. Lipsurile noastre, posibilitățile noastre limitate... dacă sînt predate în mîinile Sale, ele pot fi folosite pentru înmulțirea binecuvîntărilor care să fie apoi împărțite mulțimilor. Dacă tînjim după transformarea caracterului nostru ca fiind echipamentul nostru suprem pentru o lucrare efectivă și eficientă, atunci cu siguranță că va veni o zi cînd El — ca și pe Iacob pe vremuri — ne va conduce pe fiecare în parte, la Iacobul nostru personal. El va frînge acolo ceea ce este rău în noi. Ne va elibera de propria noastră încredere pentru ca apoi să ne

dea în mod glorios colectivității. Ne va goli... spre a ne umple — și atunci vom fi plin dimineața, la prînz și noaptea vom fi plini clipă de clipă. În treaga viață. Aceasta înseamnă a cunoaște pe Domnul Isus Hristos. „Pentru a fi umplut cu Duhul nu este nevoie de a avea niște simțăminte minunate, ci de a avea pe Domnul Hristos proslăvit înlăuntrul“. El dorește să ne aibă pe deplin — ceea ce dorește El este de a veni și a umple fiecare parte a ființei noastre. Dacă avem încrederea de a crede că Domnul Isus Hristos poate salva pe cineva din vinovăția păcatului, nu ar trebui să credem că El va îndeplini și această făgăduință? Și una și alta sînt sfinte. Nu este una care să ne înfățișeze imposibil.

(continuare coperta 3-a)

NECROLOG

În ziua de 5 octombrie 1964, a adormit în Domnul, după o scurtă dar grea suferință, fratele Fl. Coltuc, membru al Comunității Piatra, raionul Zimnicea.

Născut la 20 octombrie 1924, a cunoscut din familie învățăturile Sf. Scripturi, pe care s-a străduit să le exemplifice în viața sa.

Smuls de timpuriu din mijlocul familiei sale, moartea sa a lăsat un gol ce va fi mereu simțit.

Înmormîntarea a avut loc în ziua de 9 octombrie 1964 în Comuna Piatra.

Cuvintele Scripturii au fost rostite de pastorii: Tr. Nicolaescu și Gh. Cîrstea.

Familia îndurerată și toți cei prezenți au fost mîngăiați de făgăduințele și de asigurarea lor, dată tuturor celor ce cred.

D. FOPA

lități mai mari ca alta. Iar cine a fost salvat, ar trebui să fie și umplut, deoarece puterea Domnului Hristos, ne stă tot așa la îndemână ca și iertarea Lui. Privindu-le pe scurt, noi trebuie să credem și să fim mîntuiți, apoi să credem și să fim umpluți — să nu gîndim

că aceste lucruri au fost pentru vremurile patriarhilor și apostolilor. Ele sînt și pentru „cei de departe“. (Fap. 2, 39). Ea este cu atît mai mult pentru cei din slava de aur a ceasului de pe urmă, de cum a fost și pentru aceia care au trăit în zorii de argint ai acestei dis-

pensațiunii a Duhului. — Deci... „Fiți plini de Duh“ — Dar să nu uităm că umplerea este condiționată de golire și că pîinea numai atunci poate fi dată... după ce mai întîi a fost frîntă.

C. Adv.

*

* *

VORBE ÎNTELEPTE DESPRE MUNCĂ

Lucrînd, împlinești o pîrticică din visul omenirii, destinată ție cînd acel vis a fost conceput.

Cînd muncești, trăiești în iubire și adevăr. A trăi muncind, înseamnă, a cunoaște cea mai mare taină a vieții.

Și, ți s-a mai spus, că viața e întuneric; iar în oboseala ta tu răspunzi: adevărat este.

Eu însă zic: viața e întuneric cînd nu o înțelegi.

Și toate încercările sunt oarbe cînd lipsește știința.

Și toată știința, fără muncă, e deșertăciune.

Și toată munca e deșertăciune cînd nu e dragoste.

Și cînd muncești cu dragoste, te legi de propria ta ființă, de semenii tăi și de tot ce e ideal.

Și ce înseamnă a munci cu dragoste?

E, să țeși pînza cu fir tors din inimă, ca și cînd ar fi destinată iubitorilor tăi; să zidești casa cu afecțiune, ca și cînd ai clădit-o pentru fii tăi; să lucrezi ogorul cu drag și să strîngi rodurile cu bucurie, ca și cînd ar fi numai ale tale și alor tăi.

Dacă nu poți munci cu dragoste, nu munci cu dezgust, ci părăsește lucrul. Muncind cu indiferență și cu inimă rea, plantezi plictiseala ta de viață și în sufletele senine.

Și e păcat.

KAHLIL GIBRAN

IUBIȚI PE OAMENI

după B. N. GRANDY

Iubiți pe oameni? Dacă da,
Și ei iubire-or arăta;
Dar inima de n-o împarți
Cu-alții, asemeni unor frați,
Cu teamă te vor ocoli
Și inima s-o ofili și va muri.

Fintină vie, de cristal...
Tu viața-mi umple de nectar!
Apă curată, vie, fie!
Iubire răspîndind, și mîngîieri
și bogăție.
V. FLORESCU

Pare de plîns ca să trăiești
Nimic să dai, doar să primești!
Și Marea Moartă a murit
Căci ea nimic n-a dăruit...
Și-adîncu-i... bucurii nu dă,
Ca inima cea moartă, egoistă.

Curierul
ADVENTIST

REDACTIA SI AD-TIA
BUCURESTI, STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 416